

ALLAH hakkında merak ettiğin soruların cevapları

ALLAH'ı merak ediyorum

Allah'ı niçin göremiyorum? - Allah ne kadar büyük? - Allah nerede?

Allah'ı kim yarattı? - Allah nasıl bir varlık? - Allah neden bir?

Allah, aynı anda bu kadar işi nasıl yapıyor?

Allah, meyve yaratmak için, neden ağaç yaratıyor?

1

Özkan Öze

uğurböceği yayınları

**ALLAH hakkında merak ettiğin
soruların cevapları**

ALLAH'I merak ediyorum

Özkan Öze

illustasyonlar: Sevgi İçigen

Yayın No: 73
ALLAH'I MERAK EDİYORUM-1

Genel Yayın Yönetmeni: Ergün Ür
Yayınevi Editörü: Özkan Öze
Tashih: Emine Aydın
İç Düzen/Kapak: Zafer Yayınları
ISBN: 978-605-5523-22-0
Sertifika No: 14452

Uğurböceği Yayınları, Zafer Yayın Grubu'nun bir kuruluşudur.
Talatpaşa Mah. İmrahor Cad. Terasevler Sitesi,
Büyük Otopark Zemin Katı, 1-A, Kağıthane - İstanbul
Tel: (0212) 446 21 00
Faks: (0212) 446 01 39

www.zafer.com
zafer@zafer.com
www.facebook.com/zafer yayinlari
www.twitter.com/zafer yayinlari

copyright © 2014

Küçük Bir Sohbet

OĞLUM, geçen gün bana “Allah’ı niçin göremiyorum baba?” diye sordu. Bu soruyu öyle beklenmedik bir zamanda sormuştu ki, ne cevap vereceğimi bilemedim. Aslında sorunun cevabını biliyordum. Ama böyle birden sorunca, “Eeee şey...” dedim. Gözlerini iri iri açıp yüzüme bakmaya başladı. “Hadi ama ver cevabını!” der gibiydi. Lafı bir süre daha evirip çevirdim. Anlarsınız ya, “Kem... Küm...” falan dedim. Sonunda beynimin tam orta yerinde bir şimşek çaktı:

“Senin gözlerin çok küçük, Allah ise çok büyük! İşte sorunun cevabı bu! Böyle olduğu için göremiyorsun Allah’ı!” dedim.

“Yaaa, öyle mi?” dedi. Elindeki Örümcekadam oyuncağını evirdi çevirdi. Sonra da, sanki hiçbir şey sormamış gibi odasına çekip gitti.

Belki, onun yaşındaki bir çocuk için, bu cevap yeterliydi.

Şimdilik durumu idare etmiştim. Ancak, ileriki yaşlarında, bana Allah hakkında yığınla yeni soru soracaktı. Öyleyse şimdiden hazırlık yapmalıydım.

İşte bu kitabı yazma fikri, ansızın sorulan “Allah’ı niçin göremiyorum baba?” sorusundan sonra içimde doğuverdi. Böylece oğlumun ileriki yaşlarda soracağı yığınla soru içinden en önemlileri olan “Allah hakkında sorulara” cevap verebilecektim. Üstelik, böyle bir kitabı—okumayı öğrendikten sonra—kendi başına da rahatlıkla okuyabilecekti.

Hepsinden önemlisi, eğer ben araştırmalarımı çocuklar için bir kitap haline getirebilirim, bundan sadece benim oğlum ve kızım değil, bütün çocuklar faydalanabilecekti.

Dahası, pek çok büyük de böyle sorular sorar. Bazıları cevaplarını arar bulur. Bazıları ise “Böyle soruların cevabı olmaz!” der ve hayatları boyunca kafalarında cevaplanmamış o sorularla yaşarlar. Ama iyi bilin ve asla unutmayın: Eğer aklınıza bir soru geliyorsa, mutlaka bir cevabı vardır.

Evet, büyükler de bu ve buna benzer soruları sorarlar. O yüzden, siz bu kitabı, zaman zaman anne ve babanızın rahatlıkla alabileceği bir yere koyun. Sonra da ortalıktan toz olun. Sevgili ebeveyniniz, önce etrafı şöyle bir kolaçan edecek; sonra kitabınızı hemencecik eline alacak ve sayfalarını karıştırmaya başlayacaktır. Boşu boşuna “Öğrenmenin yaşı yoktur!” dememişler değil mi?

Sizi kitapla baş başa bırakmadan önce, hiç unutmamanız gereken bir şey söylemek istiyorum:

Soru sormaktan asla korkmayın ve sormakta vazgeçmeyin. Çünkü soru bir anahtardır. Her soru, size bir kapı açar. Her kapının ardında ise, bambaşka bir dünya vardır.

Sorulardan da asla korkmayın! Yapışın soruların kuyruğuna ve çekebildiğiniz kadar çekin. Arkasından kocaman bir cevap

gelecektir. Yeter ki, doğru cevapları bulma yolunda, engelleri aşacak kadar gayret gösterin, sorun, araştırın ve okuyun.

Üstelik soru sormak aynı zamanda bir duadır. “Öğrenmek istiyorum!”, “Anlamak istiyorum!”, “Daha iyi tanımak ve daha çok sevmek istiyorum!” demektir bir soru sormak.

Böyle duaları çok çok edin ki, aklınız ve kalbiniz bilginin ışığı ile dolsun. Yolunuz her zaman aydınlık olsun.

ALLAH’I MERAK EDİYORUM adlı bu kitapta, Rabbimiz Allah hakkındaki bazı soruların cevaplarını vermeye çalışıyoruz.

Bu sorular, en çok merak edilenler ve en çok sorulanlar arasından seçildi.

Elbette, herkesin aklına başka başka sorular da gelebilir. O başka başka soruları, başka başka kitaplarda cevaplamak üzere, Uğurböceği Yayınları adına hepinize, soru sorma cesaretinizi hiç yitirmeyeceğiniz, güzel bir hayat dilerim...

— Özkan Öze

Allah'ı Niçin Göremiyorum?

ALLAH'I görmek mi istiyorsun? Çekinmeden, "Evet ben Allah'ı görmek istiyorum!" diyebilirsin. Çünkü bunu anlayabilirim ve sana hak verebilirim. Çünkü ben de Allah'ı görmek istiyorum.

Şu pırıl pırıl güneşi dünyanın üzerine bir lamba gibi asan Allah'ı elbette merak ediyorum.

Şu karanlık geceyi, ay ve milyarlarca yıldız ile aydınlatıp süsleyen Allah'ı merak etmemek mümkün mü?

Şu dünyaya bak! Dev bir basketbol topu gibi, uzay boşluğunda duruyor. Hayır hayır yanlış söyledim! Ne durması! Güneşin etrafında dönüyor. Hem de olağanüstü bir hızla. Ben de dünyayı böyle boşlukta düşmeden tutup döndüren Allah'ı, gerçekten görmek isterim.

Dünyanın üzerini masmavi bir gökyüzü ile kaplayan Allah, hiç merak edilmez mi?

O masmavi gökyüzünde koca koca bulutları oradan oraya gezdiren ve içlerinde göller denizler kadar çok suyu taşıyan Allah'ı, kim merak etmez?

Bulutlardan damla damla yağmur yağdıran, her yarattığı kar tanesini bir ötekinden farklı yaratan Allah'ı tanımak ve görmek istemenden daha tabii ne olabilir?

Şu ağaçlara bakar mısın? Toprağın içindeki kökleriyle çamurlu bir su içerler, ama dallarında, bal gibi tatlı kirazlar, şeker gibi elmalar, köfteler kadar güzel armutlar, binbir taneli narlar büyür.

Bütün bu işleri yapan ve yaratan Allah'ı, kim görmek

istemez.?

“Allah’ı neden göremiyorum?” diye soruyorsun. Haklısın, görmek istemekte sonsuza kadar haklısın.

Seni anlıyorum!

Ben de Allah’ı görmek istiyorum! Daha çok tanımak ve daha çok sevmek istiyorum.

Bak şu güzel çiçeklere! Papatya başka, karanfil başka, gül başka...

Her biri birbirinden daha güzel bu çiçekleri böyle rengarenk, böyle şipşirin, böyle mis kokulu yaratan Allah’ı, elbette merak edeceksin ve görmek isteyeceksin.

Aman Allah’ım az daha unutuyordum!

Şu ağaçların dallarında şakıyan serçeciklere bak ne olur!

Kocaman leylekleri düşün! Vapurda ekmek attığın martıları..

Gözlerini bir an için kapa ve tanıdığın bütün kuşları geçir aklından. Nasıl kanatlarını çırpıp çırpıp uçuyorlar, nasıl kendilerini rüzgâra bırakıp süzülüyorlar değil mi?

Bazılarının sesleri ne hoş!

Bazılarının tüyleri ne muhteşem!

Bazıları da, ne güzel yuvalar yapıyorlar ve yavrularını nasıl besliyorlar değil mi?

Bütün bu kuşları böyle yaratan, böyle gaga, böyle kanat, böyle pençe, böyle ses veren Allah’ı, ben her şeyden çok merak ediyorum. Sen de görmek istiyorsun ve “Neden göremiyorum?” diye soruyorsun.

Haklısın, çok haklısın. İkimiz de çok haklıyız...

Küçücük bir hücreyken, annenin karnında bölüne çoğala, bir bebek olman, ne büyük bir mucize değil mi?

Ellerin, ellerinde parmakların, yüzün, gözün, ağzın, dilin, kulakların, saçların ve kaşların, o karanlık yerde bölüne çoğala büyüyen iki hücreden yapıldı.

Oysa bütün bunlar ne kadar karışık ve zor işlerdir!

Kalbin, akciğerlerin, böbreklerin, beynin... İçindeki daha bir sürü organ yerli yerine kondu ve çalıştırıldı. Şimdi sen, Allah'ı merak ediyorsun ve "Beni ve her şeyi böylesine güzel yaratan Allah'ı neden göremiyorum?" diye soruyorsun.

Haklısın, hem de çok haklısın!

Evet, şimdi sorunun cevabını vermeye çalışacağım ama ondan önce bazı şeyleri sana hatırlatmam gerek. Sabırla dinlemelisin.

Çünkü dostum, öyle kolay cevaplanacak bir soru sormadın.

Sorun çok büyük.

Ve, büyük soruların cevapları da, biraz büyük oluyor elbette.

Her şeyin bir sınırı var

SENİN her şeyinin bir sınırı vardır. Mesela en fazla kaç kilo kaldırabilirsin? Yirmi, yirmi beş, otuz... Ama asla yüz değil. İki yüz hiç değil... Çünkü kollarının ve vücudundaki öteki kasların bir yük kaldırma sınırları vardır. Bunu asla geçemezsin. Geçmeye kalkarsan, ya bir tarafın kırılır, ya da kaldırmaya çalıştığın yükün altında kalırsın.

Kulaklarının da bir sınırı vardır. Sınıfta öğretmenin sesini duyabilirsin. Ama karşı sınıftaki öğretmenin sesini duyamazsın.

Sesinin de bir sınırı vardır. İstedikğin kadar bağır, eğer uzak

bir köyde babaannen varsa, senin sesini duymaz. Onunla konuşmak istiyorsan telefon etmelisin ya da köye gitmelisin. Tabii, babaannen size gelse de olur.

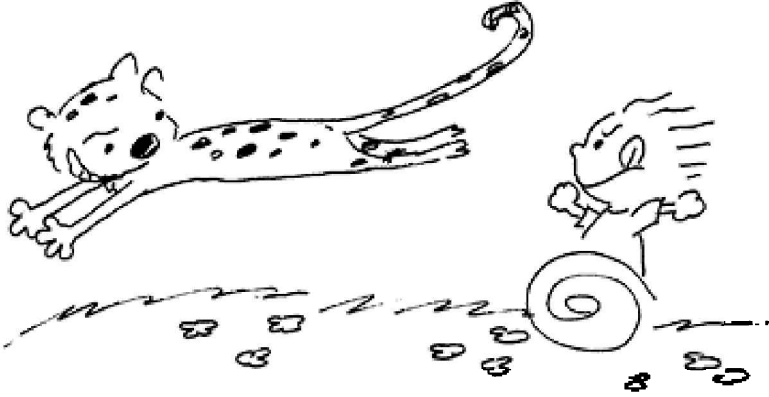
Peki bacaklarının durumuna bir bakalım.

Ne kadar hızlı koşabilirsin?

Bir leopar kadar hızlı mısın?

Elbette bacaklarının da bir sınırı vardır.

Çok hızlı koşsan da bir süre sonra yorulup durmak zorunda kalırsın.

Bir seferde kaç bardak süt içebilirsin? İki, bilemedin üç değil mi?

Çünkü midenin de bir sınırı vardır.

Şimdi sana bir soru:

$3 \times 5 = ?$

Tamam tamam! Gülmene gerek yok! Bu sorunun çok kolay olduğunu ben de biliyorum.

Peki şu sorunun cevabını söyle bakalım:

$2134594 \times 777 = ?$

Ne oldu?

Bir hesap makinenin yoksa bu soruya biraz zor cevap verirsin. Ama merak etme, bu son derece normal. Çünkü aklının da bir sınırı vardır.

Bazı şeyleri rahatlıkla anlarsın.

Bir takım soruları hemencecik cevaplırsın. Ama her konuyu öyle şıp diye anlayamaz, her soruya hemencecik cevap veremezsin.

Bazı şeyleri hiçbir zaman kendi kendine bilemezsin. Bilenlerden sorar öğrenirsin. Çünkü, dediğim gibi, aklının bile bir sınırı vardır.

Tahmin ettiğin gibi sıra gözlerine geldi.

Sence onların da bir sınırı yok mu?

Her istediğin şeyi bir bakışta görebiliyor musun sen?

Aslına bakarsan, gözlerimizin görebildiği şeyler, göremediği şeylerle kıyaslandığında, “neredeyse kör” sayılabiliriz.

Hiç şaşırma! İşin doğrusu böyle.

Bak, bilim adamlarının kabaca yaptıkları hesaba göre, 15 milyar ışık yılı yarı çapında bir evrende yaşıyormuşuz.

Bunun çok büyük bir rakam olduğunu az çok herkes bilir. Ama ne kadar büyük olduğunu anlamamız gerçekten çok zordur.

İşte bu 15 milyar ışık yılı yarı çapındaki evrenin yüzde 70'i, bizim ne olduğunu asla bilemediğimiz bir şey. Onu göremiyoruz! Bu yüzde 70'e bilim adamları bir isim takmışlar “kara enerji!” Geriye kalan yüzde 30'un, yüzde 25'i ise “kara madde!” Biz bu kara madde denen şeyi de asla göremiyoruz.

Geriye kaldı yüzde 5.

İşte gördüğümüz, duyduğumuz her şey bu yüzde 5'in

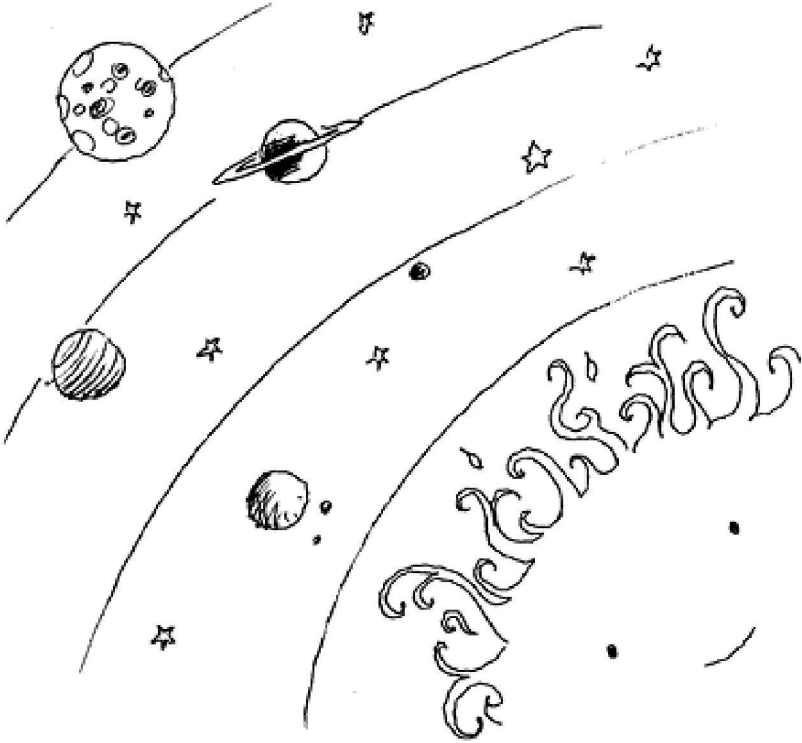
içinde.

Ama, “Eh iyiymiş!” demek için acele etme.

Çünkü insan gözü, bu yüzde 5’in tamamını görüyor da değil. Biz bu yüzde 5’in içinde çok az bir kısmını, ancak görebiliyoruz.

Başta da dediğim gibi, evren karşısında neredeyse ‘kör’ sayılırız.

Senin anlayacağın, en iyimser hesapla, gözümüzün bütün bir evren içinde görüp göreceği, şu koca yer kabuğu üzerinde gezinen tek bir karıncanın, tek bir ayağının bastığı alan kadar bile değil!

Şimdi, madem içinde yaşadığımız evreni bile doğru düzgün göremiyoruz, öyleyse bu evreni yaratan ve yarattığı hiçbir şeye benzemeyen Allah'ı görmemiz, hiç mümkün olur mu?

Allah gözle görülmez

BAZI İNSANLAR, “Ben görmediğime inanmam!” derler. “Ben görmediğime inanmam. Madem Allah'ı görmüyorum, öyleyse Allah'a da inanmıyorum!”

Bu son derece saçma bir sözdür. Çünkü, görmediğimiz ama varlığından bal gibi emin olduğumuz o kadar çok şey vardır ki...

Hemen bir ikisini sayalım:

YER ÇEKİMİ

AKIL

SEVGİ

MUTLULUK

ŞEFKAT

DÜŞÜNCE

Bu saydıklarımın hepsinin ne olduğunu gayet iyi biliyorsun değil mi?

Oysa hiçbirini gözlerinle görmedin. Demek ki, her şeyi görmemiz gerekmiyor. Zaten göremiyoruz da!

Bir şeyi görmüyor olmamız, o şeyin olmadığı anlamına kesinlikle gelmez.

Allah, göremediğimiz halde var olduğunu bildiğimiz ve inandığımız yaratıcımızdır.

Allah'a inanmak için,

O'nu görmemiz gerekmiyor ki!

ALLAH'A inanmak için O'nu görmemiz gerekmiyor. Sana bunu bir örnekle anlatmaya çalışacağım.

Umarım verdiğim örnek, bir deniz feneri gibi, sorularını aydınlatır ve cevapları görüverirsin.

Gel seninle birlikte bir resim sergisine gidelim. Bak ressamlar ne güzel resimler yapmışlar.

Şu karşı duvarda kocaman bir tablo var! Altın kalpli papatyalarla bezeli minicik bir tepeciğin tablosu!

Tepenin üstündeki gökyüzü ise, masmavi.. Ve papatyalar kadar beyaz bulutlarla kaplı.

Bir de kahverengi kuşlar var gökyüzünde uçan. Onlarca kuş...

Uzakta ise yemyeşil bir orman...

Şimdi sana bir takım sorular soracağım. Sorularımın bazılarını çok saçma bulacaksın. Ama olsun, sen yine de cevap ver!

— Bu tablo ne kadar güzel değil mi?

— Hem de çok!

— Bu tabloyu kim yapmış?

— Bir ressam elbette!

— Onu gördün mü?

— Hayır!

— Öyleyse nereden biliyorsun bir ressamın yaptığını?

— Çünkü başka bir yolu yok! Böyle bir tabloyu ancak bir ressam yapabilir de, oradan biliyorum!

— Ama görmedin o ressamı!

— Ama tabloyu gördüm. Papatyaları, gökyüzünü,

kahverengi kuşları ve bulutları gördüm! Bunların kendi kendine olması mümkün değil ki!

— Peki, şuradaki masanın üzerinde bulunan boya tüpleri ve fırçalar uzun bir zaman orada dursalar, günün birinde böyle bir tablo yapmaya karar veremezler mi? Karar verdikten sonra da yapamazlar mı?

— “Sorularımın bazıları saçma olacak” demiştin ama bu

kadar saçmasını da beklemiyordum. Bırak böyle bir tabloyu bu tablonun üzerindeki tek bir fırça izi bile söylediğin gibi olmaz.

— Emin misin?

— Her şeyden daha çok eminim! Böyle bir tablonun ortaya çıkması için bir ressam gerekli.

— Ama o ressam ortalarda görünmüyor. Acaba tablonun bir yerlerinde olmasın?

— Öyle şey olur mu? Tablonun içinde ressamın işi ne! Ressam tablonun dışında bir yerlerde olmalı.

— Peki şu fırça ve boyalara ne dersin? Ressam onlardan biri olmasın!

— Saçmalıyorsun!

Şu boya tüpleri ve şu fırçalar milyarlarca yıl öylece dursalar bile, bunun gibi bir tablo yapmayı akıl edemezler.

— Neden?

— Çünkü akılları yok! Çünkü kabiliyetleri yok! Çünkü onlar cansız!

— Çok güzel cevaplar verdin!

Gel şimdi bu sergi yerinden çıkıp gidelim.

Bak nereye geldik!

Burası küçük bir tepeciğin eteği. Her taraf papatyalarla süslenmiş.. Gökyüzü masmavi. Bu mavi göğün her yanı, bembeyaz bulutlarla kaplı. Bulutlar papatyalar kadar beyaz! Hele şu cıvıldaşan kuşlara bak, ne kadar da neşe içinde uçuyorlar.

Burası az önce gördüğümüz tabloya ne kadar çok benziyor değil mi?

— Evet ama o tablo ile kıyaslanamayacak kadar güzel. Bir

kere buradaki her şey capcanlı.

— Sence bu manzara mı daha güzel yoksa onun yağlı boya tablosu mu?

— Elbette buradaki!

— Peki, o tablonun kendi kendine var olması mümkün değilse, bu manzaranın kendi kendine olması mümkün mü sence?

— Elbette değil bunları All..

— Dur! Hemen cevap verme.

Şimdi etrafına dikkatlice bak! Bir süre hiçbir şey söyleme ve beni dinle.

Gel eğil yanıma, şu altın kalpli papatyaları yakından inceleyelim. Yapraklarını sayalım. Renklerine bakalım. Şu sarı, şu beyaza ne kadar yakışmış değil mi?

Ya buradaki yeşil çimenlere ne demeli! Nasıl da güzel bir bahar halısı...

Bak bazı çiçeklerin üzerinde bal arıları neşe içinde dans ediyorlar.

Çalışkan karıncalar, dallardan dallara koşturuyorlar.

Derin derin nefes al! Ne güzel bir koku değil mi?

Hey, şu çılgın gelinciğe ne dersin!

Böyle bir renk başka nerede var!

Ya şu kelebeğin kanatları! Bak! Yakından bak! Ama sakın dokunma. O kadar narin ki...

Gel sırt üstü şu çiçekli miçekli halının üzerine uzanalım ve gökyüzünü seyredelim.

Gökyüzü, mavi gökyüzü!

Bulutlar, papatyalar kadar beyaz bulutlar!
Üstümüzden gelip geçen kırlangıçlar ve kocaman
kanatlarıyla leylekler...

Şu ilerde bir orman var.

Görüyormusun, yeşilin her bir tonu ağaçlarda.

Ağaçlar ne güzel...

Haydi şimdi söyle! Sıradan bir yağlı boya resmi için ‘Asla ressamı, sanatkârsız olmaz!’ diyorken; bütün bu güzellikler için, ‘kendi kendine oldu’ diyebilir misin?

— Hayır! Hayır! Asla! Bunlar hep Allah’ın yarattıkları şeyler.

— Ama Allah’ı görmüyorsun!

— Ne farkedebilir ki... O’nun yarattığı çiçekleri, gökyüzünü, arıları ve kelebekleri görüyorum! Masmavi gökyüzünü görüyorum.

Çiçeklerin mis gibi kokusunu içime çekiyorum.

Papatyaların serin yapraklarına dokunuyorum.

Bulutları sayıyorum...

Kuşların geçişlerini, kanat çırpışlarını seyreliyorum...

Allah’ı görmesemde, görür gibi inanıyorum ben. Bütün bu güzellikler ve yeryüzündeki nice güzel şeyler, O’nun sanat eserleri...

Son bir soru daha

ŞİMDİ aklına, şöyle bir soru daha gelebilir:

“Tamam biz Allah’ı göremiyoruz. Ama Allah dilerse kendini bize gösteremez mi?”

Sana en başta, Allah’ı görmek, tanımak konusunda arzu duymanın çok haklı sebepleri olduğunu söylemiştim.

Evet, Allah’ın bütün kulları O’nu görmek ister.

“Bizim Rabbimiz kimmiş? Nasıl bir Zat imiş?” diye merak eder.

Allah da, kullarının bu merakını karşılıksız bırakmaz. Kendisini kullarına dilediği gibi gösterir. Ama burada yani dünyada değil! Cennette!

Peygamber Efendimiz(asm) diyor ki:

“Cennete girenlere bir seslenici şöyle der:

‘Allah’ın size bir sözü vardı; şimdi onu yerine getirmek istiyor.’

Onlar derler:

‘Bizi ateşten kurtarıp, Cennetine koymakla Allah yüzümüzü ak etmedi mi?’

Sonra Allah perdeyi kaldırır. Allah’a yemin ederim ki, onlar için Allah’a bakmaktan daha sevimli hiçbir şey yoktur!”

Sana bu kitabın en başında ne söylemiştim:

Bir soru varsa, mutlaka bir de cevap vardır!

Allah Ne Kadar Büyük?

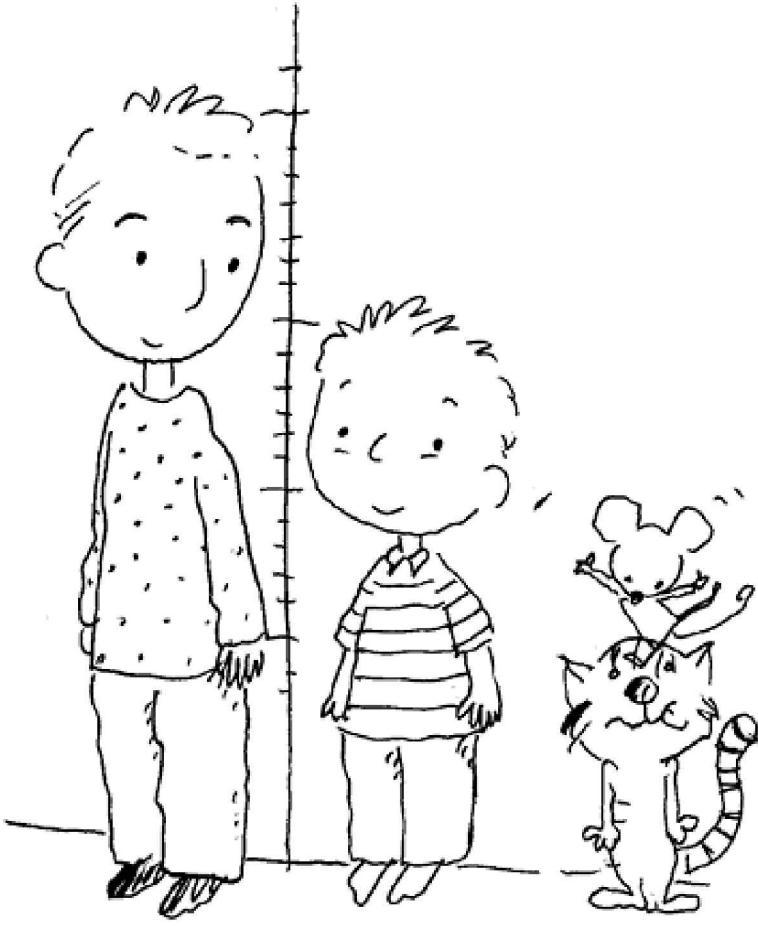

SÖZLERİMİ iyice dinlemen, daha doğrusu yazdıklarımı dikkatlice okuman için sana iyi davrandığımı düşünme ama, bu soruyu sormakta da, yerden göğe kadar haklısın!

“Allah büyüktür!” sözünü kim bilir kaç bin kere duydu kulakların!? Ve şimdi soruyorsun:

“Peki ama ne kadar büyük?”

Bu sorunun cevabını da, uzun uzun ama seni sıkmadan, en anlaşılır kelime ve örneklerle vermeye çalışacağım. Ama yine biraz sabırlı olmalı, ve bu bölümü sonuna kadar okumalısın.

Önce sana bir soru:

Senin boyun kardeşinin boyundan büyük. Peki “ne kadar büyük?”

Diyelim, senin boyun 150 santim. Kardeşinin boyu ise 100 santim.

$$150-100=50$$

Demek ki, sen kardeşinden 50 santim büyüksün.

Senin ne kadar büyük olduğunu bulmak, çok kolay oldu değil mi?

Kolay oldu evet! Çünkü, senin boyunu, kardeşinin boyu ile kıyaslayabildik. Böylece aranızdaki boy farkını hesaplayıp, “Ne kadar büyük?” sorusunun cevabını anında yapıştırıverdik:

“Ne kadar olacak 50 santim!”

Kendini iyi hissedeceksen buna “yarım metre” de diyebilirsin. Ya da, 0.0005 kilometre!!!

Şimdi senden şunu anlamış olmanı bekliyorum:

Bir şeyin “ne kadar büyük” olduğunu anlamamız ya da ölçebilmemiz için, o şeyi bir başka şeyle kıyaslamamız gerekiyor.

Mesela senin boyunun kardeşinden ne kadar büyük olduğunu boylarınızı karşılaştırarak anladık.

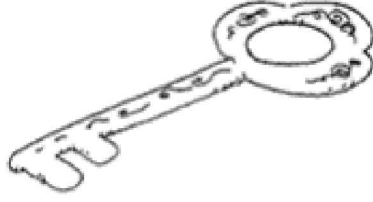
Şimdi konumuza geri dönelim. Sorumuz neydi:

“Allah ne kadar büyük?”

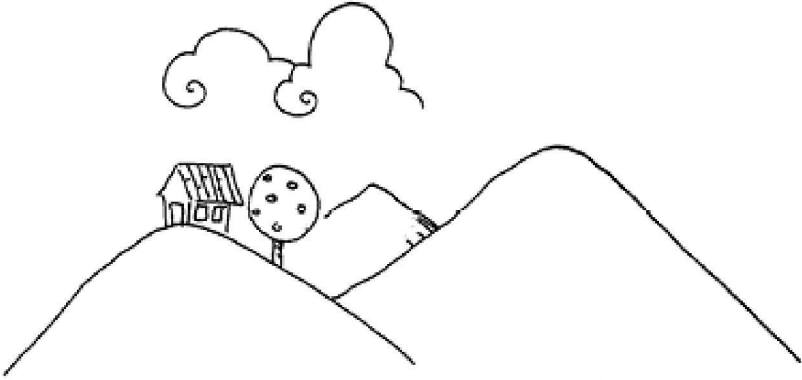
Hadi sen bana söyle, Allah’ı ne ile kıyaslayabiliriz. Ne ile karşılaştırabiliriz ve “Şu kadar büyük, bu kadar büyük” diyebiliriz? Elbette hiçbir şeyle!

Öyleyse “Allah ne kadar büyük?” gibi bir soru aklımıza geldiğinde; ya da birisi bize böyle bir soru sorduğunda; ilk önce şunu çok iyi bilmeliyiz: Bu doğru bir soru değil.

Yanlış sorulmuş bir soruya, doğru bir cevap aranmaz. Tıpkı yanlış bir anahtarla evimizin kapısını açamayacağımız gibi..

Öyleyse ilk yapmamız gereken, doğru anahtarı bulmak, yani soruyu doğru sormak.

Mesela şöyle:

Allah'ın büyüklüğü nasıl bir büyüklüktür?

DAĞLARIN, okyanusların, kıtaların, dünyanın, güneşin, güneş sisteminin, galaksilerin büyüklüğü ile Allah'ın büyüklüğü aynı değildir.

Her şeyden önce, bütün bu saydığımız şeyler, başka şeylere

göre büyüktür. Ve daha başka şeylere göre ise küçük...

Allah ise, sadece büyüktür.

Mesela senin boyun, kardeşinin boyundan büyük.

Ama babanın boyundan küçük.

Demek ki, senin boyunun büyüklüğü, gerçek bir büyüklük değil.

İşte çevremizde gördüğümüz her şeyin ve içinde yaşadığımız şu uçsuz bucaksız evrende yaratılmış her varlığın büyüklüğü, senin boyunun büyüklüğü gibidir.

Dağlar büyüktür ama okyanuslar daha büyüktür.

Okyanuslar büyüktür ama dünya okyanuslardan da büyüktür.

Dünya büyüktür ama güneş dünyadan daha büyüktür.

Güneş ise büyük olmasına büyüktür ama uzayda ondan çok çok çok daha büyük yıldızlar vardır.

Ve bütün bunları yaratan Allah, elbette büyüktür.

Ama O'nun büyüklüğü, dağların, okyanusların, dünyanın, güneşin ya da işte şu uçsuz bucaksız uzayın büyüklüğü gibi bir büyüklük değildir.

Çünkü bütün bu şeyler, birbirlerine göre büyük ya da küçüktür.

Allah ise, her şeyden ve herkesten büyüktür. Hiçbir şey ,O'ndan büyük değildir.

Allah'ın büyüklüğünü aklımız almaz

ŞU BİZİM dünyamız, üzerindeki anakaraları, okyanusları, dağları ile güneşin etrafında döndürülür.

Ve güneş dünyadan 1 milyon 300 bin kat daha büyüktür.

Güneşin içinde bulunduğu samanyolu galaksisinde güneş gibi, hatta pek çoğu güneşten büyük, 200 milyar yıldız vardır.

İnsanların görüp görebildiği kadarıyla uzayın derinliklerinde ise, samanyolu gibi 250 milyar galaksi bulunur.

İçinde yaşadığımız şu evren, aklımızın alamayacağı kadar büyükken, bütün bu evreni bütün bu yıldızlarıyla yaratan Rabbimiz Allah'ın büyüklüğünü, aklımıza sığdırmamız, elbette mümkün olmaz.

“Allah büyüktür” ü nasıl anlamalıyız?

“FATİH Sultan Mehmet çok büyük bir insandı” dediğim zaman ne anlıyorsun? Fatih'in otuz metre boyu vardı, kolları da işte öyle beş metre falandı. Artık ayaklarını sorma onlarda feci şekilde büyüktü..” herhalde böyle bir şey anlamıyorsun değil mi?

Dur dur! Acele etme. Seninle alay ediyor değilim. Üstelik espri anlayışım da bu kadar berbat değil. Bu tuhaf sözlerimin, konumuzla ciddi bir alâkası var.

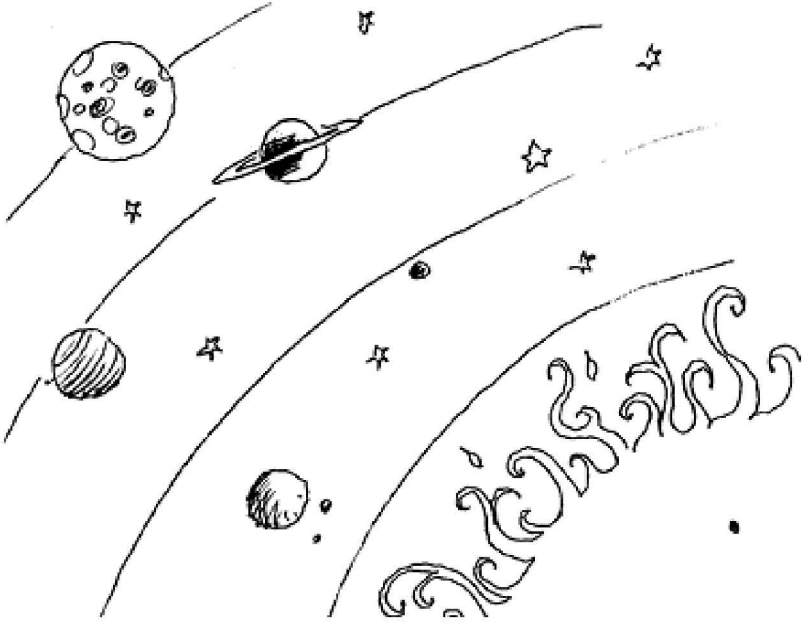
“Fatih büyük bir insandı” derken, onun çok büyük bir padişah olduğunu, İstanbul'u feth etmek gibi çağları değiştiren büyük işler yaptığını ve daha bunun gibi, tarihe adını yazdıracak başarıları bulunduğunu anlatmak isteriz. İşte bu cümlelerin içindeki BÜYÜK kelimesi, ilk anda aklımıza gelen BÜYÜK anlamını içermez.

Fatih büyüktür, dağlar da büyüktür. Ama Fatih'in büyüklüğü ile dağların büyüklüğü apayrı şeylerdir.

Bu basit örnekten anlayacağın gibi, büyükten büyüğe fark

vardır.

Sen, “Allah büyüktür” dendiğinde, Allah’ın zatını değil, Allah’ın yarattığı şeyleri düşün. Çünkü hiçbir şey yokken var olan Allah, hiçbir şeye benzemez. Bizim aklımız, Allah’ın zatını asla bilemez, kavrayamaz ve düşünemez.

Allah’ın yarattığı şeyleri düşündüğünde, Allah’ın büyüklüğünü anlamın gerektiği gibi anlayabilirsin.

Senin vücudundaki milyarlarca hücreyi aynı anda çalıştıran Allah elbette büyüktür.

Taştan ve çamurdan birbirinden lezzetli meyveler çıkartan Allah, büyüktür.

Aynı anda milyarlarca çiçeği bir anda gülümseten Allah büyüktür.

Gökyüzünde denizler dolusu suyu bulutların karnında

gezdiren ve dilediği yere damla damla döken Allah büyüktür.

Dünyayı saatte 108.000 kilometre (saniyede 30 kilometre!) hızla güneşin etrafında döndüren ama bu dönüş sırasında dünyanın üzerindeki tek bir kelebeğin başını bile döndürmeyen Allah büyüktür.

Gözünü açıp da gördüğün her şey sana Allah'ın büyüklüğünü gösterir.

Kuşların uçuşması, insanların yürümesi, kaplanların koşması, ağaçların büyümesi, balıkların yüzmesi, çiçeklerin açması, rüzgarların esmesi, yıldızların parlaması, bebeklerin gülümsemesi, annelerin sevmesi, çocukların konuşması... her şey Allah'ın büyüklüğünü gösterir bizlere! Çünkü bütün bunlar, büyük bir mucizenin eseridir ve Allah'tan başka hiç kimsenin yapamayacağı çok büyük işlerdir.

Evet Rabbimiz Allah büyüktür!

O'nun kudreti, her şeye yeter! Kudreti büyüktür.

O'nun sanatı, her güzelliği yaratır. Sanatı büyüktür.

O'nun şefkati, her canlıyı doyurur. Şefkati büyüktür.

O herkesi görür ve gözetir. Görmesi büyüktür.

O, her sesi işitir, her duayı duyar. İşitmesi büyüktür.

O, bizim Allah'ımızdır'. Ve Allah, büyüktür!

Allahu Ekber! Allahu Ekber!

HER NAMAZ VAKTİ minarelerden bu kelimelerle başlar ezan:

Allahu Ekber!

Allahu Ekber!

Allahu Ekber!

Allahu Ekber!

Her mümin, her namaza bu kelime ile durur:

Allahu Ekber!

Allahu Ekber der, rkuya gider.

Allahu Ekber der, doğrulur.

Allahu Ekber diyerek tekrar, secde eder Allah'a.

Sonra yine Allahu Ekber diyerek bir sonraki rekata başlar.

Hacılar Allahu Ekber diyerek Kabe'yi selamlar. Bayram namazlarında hep bir ağızdan Allahu Ekber deriz defalarca...

Biz Müslümanların en çok söylediği söz Allahu Ekber'dir.

Korktuğumuzda Allahu Ekber!

Sevindiğimizde Allahu Ekber!

Hayret ettiğimizde Allahu Ekber! deriz biz.

Allahu Ekber, bizim dilimize en yakın anlamıyla "Allah en büyüktür" şeklinde çevrilebilir. Ancak bu, başka büyükler de vardır da, Allah onların en büyüğüdür demek değildir.

Bu bölümün başından beri sana anlatmaya çalıştığım şeyleri hatırlarsan, Allah'ın büyüklüğü, bizim büyük bildiğimiz şeylerin büyüklüğü gibi; ona göre, buna göre bir büyüklük değildir.

Allah büyüktür. Ve, Allah'tan başka gerçek bir büyük yoktur.

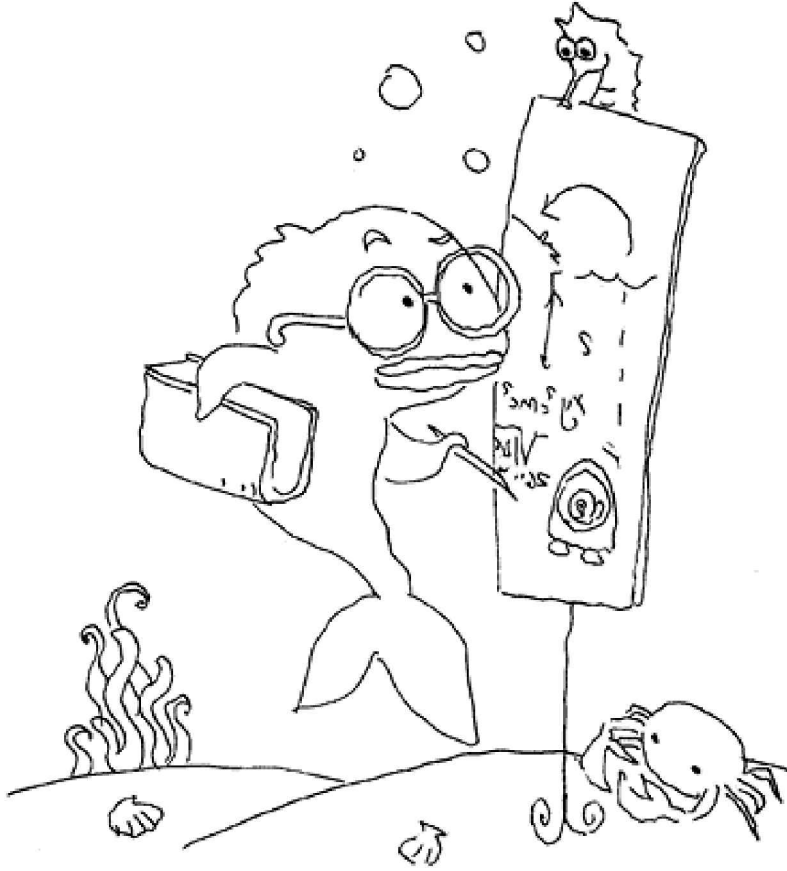

Allah Nerede?

ALLAH, hem hiçbir yerde değildir, hem de her yerdedir. Bu bölümde, işte şu an için kafanı karıştıran bu sözlerle ne anlatmak istediğimi açıklayacağım. Böylece “Allah nerede?” sorusunun cevabını da öğrenmiş olacaksın.

Bir balık için, suyun dışına çıkmak mümkün değildir. Diyelim, kafası senin kadar çalışan bir balık var. Ne kadar düşünürse düşünsün, kendisini suyun dışında hayal edemez. Çünkü o, var olduğu andan itibaren suyun içindedir. Başka bir yaşam şekli, başka bir hayat bilmemektedir.

Bilmediği için, akıyla, hayaliyle, düşüncesiyle suyla çevrilidir. Suyun dışı, balık için yoktur.

Balık için su neyse, senin için de “yer” öyle bir şeydir. Kendini bildin bileli, hep bir yerlerde, bir mekanın içinde oldun. Hiçbir yerde olmadığın bir an, hiç olmadı.

Evde oldun, sokakta oldun, okulda oldun, lunaparkta oldun...

Köyde oldun, ormanda oldun, bağlarda, bahçelerde oldun, başka başka ülke ve şehirlerde oldun...

Sana, “Neredesin?” diye sorduklarında her zaman verecek bir cevabın oldu. Çünkü sen mutlaka bir yerlerde olmak zorundaydın.

Az önceki balığın mutlaka suyun içinde olmak zorunda olmasından çok çok daha büyük bir zorunluluktan bu. Çünkü tavadaki bir balık, artık ölü bir balıktır ama, suyun dışındadır.

Oysa senin, hiçbir zaman, bir yerde olmadığın olmadı. İşte bu yüzden, aklın sana bu soruyu soruyor:

“Allah nerede peki? O da, bir yerlerde olmalı değil mi?”

Bu soru, bir balığın sana “Hangi denizde yaşıyorsun?” diye sormasından milyon kere daha tuhaftır.

“Nerede?” sorusu, senin benim gibi, atomlardan, hücrelerden, etten, kemikten yani maddeden yaratılmış varlıklar için sorulur.

“Kalemim nerede?”

“Sizin ev nerede?”

“Ahmet nerede?”

“Ağrı Dağı nerede?”

“Büyük Okyanus nerede?”

“Ay nerede?”

“Kutup yıldızı nerede?...”

Çünkü cisimler, maddeden yapılmış şeyler mutlaka bir yerde olmak zorundadırlar.

Allah ise, yarattığı şeylere hiçbir şekilde benzemediği için O’nun zatı ne maddedir, ne de bir cisimdir. Bu yüzden Allah

için “Nerede?” sorusunu sormak doğru değildir. Çünkü bir cevabı yoktur.

Allah bizim gibi bir yerlerde olmak mecburiyetinde değildir. Allah, hiçbir şeye mecbur değildir.

Bunu birazcık olsun anlayabilmen için sana bir örnek vereceğim:

Allah’ın yarattığı bazı şeyler ne maddedir ne de böyle elle tutulur, gözle görülür cinsten bir şeydir. Mesela, hayatını düşün.

Sana, “Akciğerlerin nerede?” diye sorsam, bana hemen göğsünü gösterirsin.

Akciğerlerinin yeri bellidir.

Beynin, böbreklerin, miden.. hepsinin bir yeri vardır. Peki ya hayatın? Hayatın acaba bedeninin neresindedir?

Gsteremezsin!

Çünkü hayat madde olmadığı için, vücudunda bir yeri yoktur. Bir yerde olmak zorunda değildir. Bir bakıma vücudunun her yerindedir, bir bakıma hiçbir yerinde...

Bu örnekten anladığın gibi, bir şey madde olmaktan ne kadar uzaksa, onun için “Nerede?” sorusuna cevap vermek, o kadar zor olur. Hatta “Nerede?” sorusu tıpkı “Hayatın nerede, göster bakalım?” sorusu gibi, cevap verilemeyecek kadar anlamsızlaşır.

Allah’ın yarattığı hayat gibi, madde olmayan şeyler için bile, “Nerede?” sorusunu soramıyorsak; sorsak da, bir cevap veremiyorsak, elbette Allah için bu soruyu hiç soramayız.

Hiçbir yerde ve her yerde

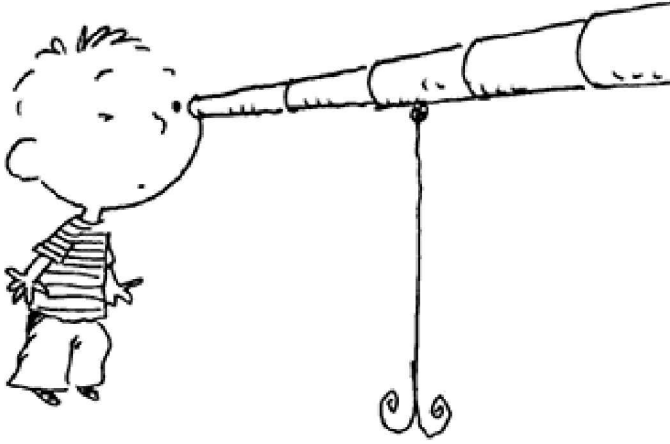
UZAYI, yıldızları, güneşı, dünyayı, denizleri, ormanları, kıtaları yani her yeri Allah yarattı. Bunlar daha önce yoktu. Ama Allah vardı. Demek ki, Allah, hiçbir yer yokken de vardı. Öyleyse, Allah bir yerde değildi. Çünkü hiçbir yer yoktu.

Evet, sana bu bölümün başında “Allah hiçbir yerde ve her yerde” demiştim. Buraya kadar okudukların Allah’ın hiçbir yerde olmadığını anlamana yetmiştir sanıyorum.

Ama şimdi soruyorsun:

“Hiçbir yerde olmayan nasıl her yerde olabilir?”

Şimdi sana yine çok basit bir örnek vereceğim. Bu örnekleri, çok uzaktaki şeyleri yakından gösteren bir “teleskop” gibi düşünebilirsin.

Aklımızın görmekte (anlamakta) zorlandığı konuları bu teleskoplar (örnekler) yardımıyla, çok daha iyi görebiliyoruz (anlıyoruz).

Bu yüzden, örnekler önemlidir.

Şimdi güneşi düşün.

Her sabah gün doğduğunda dünyamıza aydınlatan,
gökyüzündeki o pırıl pırıl lambamızı.

Gün doğduğunda her yer aydınlık olur.

Güneş, kendini her yerde gösterir.

Her nereye baksan, parıldayan bir güneş görürsün sanki.

Güllerin üzerindeki serin sabah şebnemlerinde..

Şırıl şırıl akan derelerin sularında..

Evlerin pencerelerinde..

İnsanların, kedilerin, kuşların gözlerinde..

Her şeyi ve herkesi aydınlatır güneş. Her şeyin ve herkesin
üzerinde görünür.

Peki gerçekte güneş nerededir?

Gökyüzünde!

Ama “hem ışığı, hem de ısıyla bütün bu şeylerin üzerinde
de, güneşten bir parça vardır” dersek, yalan söylemiş
olmayız. Gerçekten de, güneş parıldadığı her yerdedir. Ama
aynı zamanda o yerlerin hiçbirinde değildir.

Tıpkı dünyamızın milyonlarca kilometre uzağındaki
güneşin ışığı ve ısısı ile bütün pencerelerde, bütün gözlerde,
bütün çiğ tanelerinde, bütün kum tanelerinde, bütün kar
tanelerinde, bütün su damlacıklarında.. parıldaması ama
kendisinin o yerlerin hiçbirinde olmaması gibi, Allah da,
kudretiyle, şefkatiyle, ilmiyle, sanatıyla her yerdedir, ama
Zat’ı ile hiçbir yerde değildir...

Mesela, yörüngelerinde dönüp duran ve trilyonlarcası bir
arada hareket ettiği halde hiçbiri birbirine çarpmayan bütün
yıldızları Allah hareket ettirir.

Allah’ın, sonsuz kudreti o yıldızlardadır.

Mesela, yeryüzünde doğan bütün bebekleri annelerinin göğsünde tatlı bir süt bekler.

Allah'ın, engin şefkati bütün o bebeklerin yanındadır.

Mesela, her bahar bağ ve bahçelerde açan sayısız güzel çiçek, Allah'ın sanatını gösterir.

Allah'ın, eşsiz sanatı, onların üzerindedir.

“Peki O Zaman Allah’ı Kim Yarattı!?”

BİR HAFTA kadar önceydi. Evimize gelen misafir ailenin, 4-5 yaşlarında şirin tatlı bir kızları vardı.

Meyve tabağından aldığı kocaman kırmızı bir elmayı bir sincap gibi ön dişleriyle kemiriyordu.

Ona:

“Allah ne güzel bir elma yaratmış, değil mi?” diye sordum.

Elmayı kemirmeyi bırakıp:

“Bu elmayı da mı Allah yarattı!” dedi.

“Evet!” dedim. “Bütün meyveler gibi o elmayı da Allah yarattı, hem de senin için..”

İşte bu sözlerimden sonra, soru yağmuru başladı. Aslına bakarsan işin nereye varacağını hafif hafif hissetmeye başlamıştım.

— Ya portakalı!

— Portakalı da Allah yarattı!

- Kirazları!
- Kirazları da Allah yarattı!
- Fındıkları?
- Fındıkları da...
- Mandalinaları?
- Hımmm, Armutları?
- Bi de, bi de, bideeee.. Karpuzu!

Küçük kız, aklına başka bir meyve gelmeyince, bitkiler aleminden hayvanlar alemine geçti.

- Kuşları..
- Bütün kuşları Allah yarattı!
- Leylekleri...
- Leylekler de kuş olduğuna göre, elbette onları da Allah yarattı!
- Ördekleri?

— Ördekleri de Allah yarattı.

Neyse ki, bildiği bütün kuşları saymadı. Ama, sorularına devam etti.

— Bulutları?

— Bulutları da Allah yarattı!

Bu soru cevap işi onu çok keyiflendirmişti. Her sorusundan önce, kıkır kıkır gülüyor ve sanki beni her soruda biraz daha köşeye sıkıştırıyormuş gibi keyifleniyordu. Artık işi iyice eğlenceye vuran bu küçük cimcimeyi kimse susturamıyordu:

— Ağaçları?

— Dağları?

- Ya balıkları?
- İnsanları?
- Köpekleri?
- Denizanelarını?
- Saçları?
- Kurdelaları?
- Annemi, babamı?
- Dede mi, babaanne mi?

....

.....

Daha birçok şeyin ismini saydıktan sonra, benim “birazdan soracak” dediğim soruyu yapıştırdı:

— İyi tamam! Her şeyi Allah yarattı. O zaman, o zaman, o zaman, Allah’ı kim yarattı?

Haydi buyrun!

Canım elbette verecek bir cevabım vardı. Ancak mesele, bu cevabı o küçük kızın anlayacağı bir şekilde anlatabilmektir.

Ben zihnimden geçenleri toparlamaya çalışırken, küçük kızın babası atıldı:

— Aaa, kızım böyle soru sorulur mu? Hem bırak amcanın yakasını!

Küçük kızın benim yakamı bırakmaya hiç niyeti yoktu. Bırakması da zaten. Babasına dönüp: “Ama aklıma geldi!” dedi.

İşte bu kadar! Soru küçük kızın aklına gelmişti bir kere. O ne yapsındı! Madem soru aklına gelmişti, öyleyse sorulmalıydı.

Küçük ellerinden tutarak onu kendime yaklaştırdım. Gözlerinin içine bakarak:

“Aferin! Sen ne kadar zeki bir kızmışsın!” dedim. Gözlerinin ve saçlarının da pek bir güzel olduğunu söyledim. Bütün küçük kız çocukları gibi, hemen mahcup oldu ve biraz da şımardı. Eh, bu kadar iltifattan sonra artık söyleyeceklerimi elbette dinleyecekti.

“Bak!” dedim. “Allah bütün bu saydığın şeylerin hepsini yarattı. Ama Allah’ı kimse yaratmadı. Çünkü O Allah’tır. Allah, yaratılmaz. Her şeyi yaratır!”

Benim cevabım kısıydı ama yeterli olduğunu düşünüyordum.

Küçük kızın cevabı da, son derece kısa oldu. Ama, 4 yaşında bir kız çocuğu için fazlasıyla yeterliydi:

— Hımmmm..

Küçük kız bana başka bir şey sormadı. Elindeki elmayı kemirmeye kaldığı yerden devam ederek, oğlumun odasına, oyuncakların yanına gitti.

Verdiğim cevap onu tatmin etmişti.

En azından şimdilik...

* * *

O küçük kıza verdiğim cevabın sana yetmeyeceğini biliyorum.

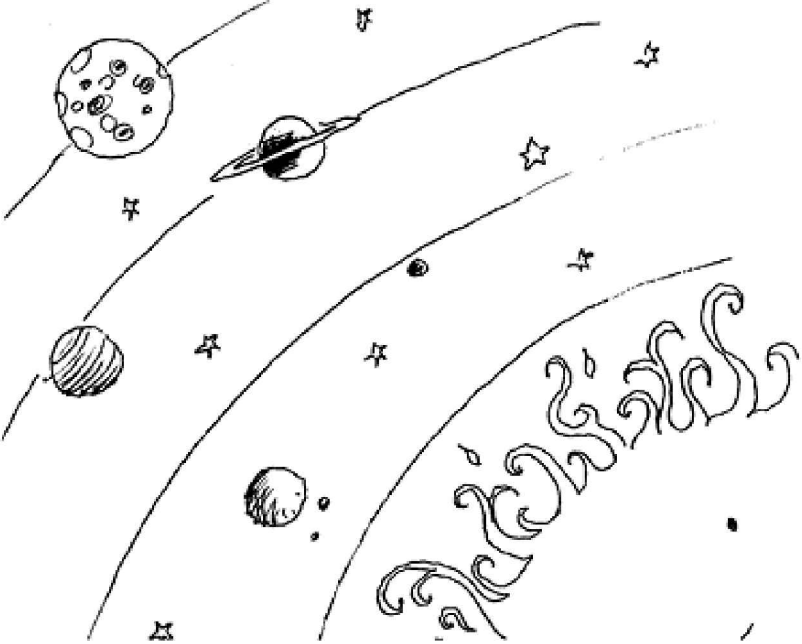
Eh, böyle bir soruyu ortaya atarak, aklını kurcaladığımın farkındayım. Öyleyse, seni tatmin edecek bir cevabı bulup vermek de benim boynumun borcu öyle değil mi?

Aslına bakarsan, küçük kıza verdiğim cevap, bu soru için yeter de artar bile!

“Allah her şeyi yaratandır. Ama o yaratılmamıştır.”

Ama sen, bu cevabı aklına iyice sindirebilmek için bazı örnekler duymak istersin.

Tamam, okuduğum çok güzel bir kitapta, bu konuyla ilgili harika iki örnek var. Onları aktarmam sanırım yeterli olur:

Dünya ışığını nereden alır?

Tabii ki, güneşten!

Ay ışığını nereden alır?

O da güneşten!

Mars?

Güneşten!

Merkür, Venüs, Jüpiter?

Güneşten, güneşten, güneşten!

Peki güneş ışığını nereden alır?

Şaşırdın mı?

Sorumu tekrarlıyorum?

Güneş ışığını nereden alır?

Elbette hiçbir yerden!

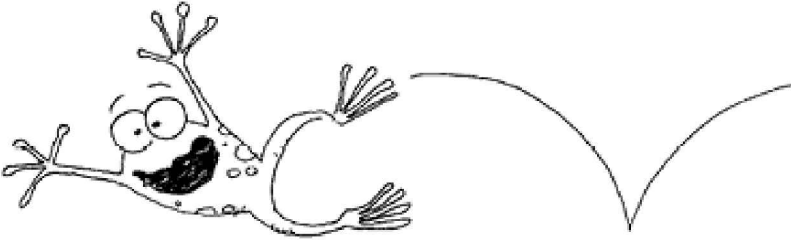
Çünkü güneşin kendisi bizzat ışık kaynağıdır.

O bütün gezegenleri ısıtır ve aydınlatır. Ama kendisi ısı ve ışığını hiçbir yerden almaz.

İşte, “Güneş ışığını nereden alır?” sorusunun anlamsızlığı, “Allah’ı kim yarattı?” sorusunun anlamsızlığının yanında hiç kalır!

Aynı kitaptan bir başka örnek daha:

On-on beş vagonlu bir tren düşünün. Bu vagonlardan herbirisini bir önceki vagon çeker. Ve nihayet iş lokomotifine dayandığında artık “lokomotifi kim çekiyor?” diye bir soru sorulamaz. Çünkü, çekip fakat çekilmeyen bir lokomotif olmazsa tren gitmez.

Bu basit ama aydınlatıcı örnekler, “Allah’ı kim yarattı?” gibi bir sorunun, aslında hiç sorulmaması gerektiğini gösteriyor.

Damdan düştü bir kurbağa...

BEN lise yıllarındayken, Edebiyat öğretmenimiz tahtaya tuhaf bir şiir yazdı. Aslında şiir miydi, yoksa tekerleme miydi.. tam da hatırlamıyorum. Hatırladığım, aradan geçen onca yıla rağmen, tek bir satırını bile unutmadığım o garip sözcükler:

Damdan dü tü bir kurbağa,

kuyruğunu titretti!

Bunu gören jandarma:

Mezar ta ıma öyle yazın dedi:

Damdan dü tü bir kurbağa,

kuyruğunu titretti.

Bunu gören jandarma

Mezar ta ıma öyle yazın dedi:

Damdan dü tü bir kurbağa,

kuyruğunu titretti.

Bunu gören jandarma

Mezar ta ıma öyle yazın dedi:

Damdan dü tü bir kurbağa,

kuyruğunu titretti.

Bunu gören jandarma

Mezar ta ıma öyle yazın dedi:

Damdan dü tü bir kurb....

Tamam tamam, burada kesiyorum. Şimdi neden yıllardır bu kurbağayı ve o jandarmayı unutamadığımı anladın mı? Unutulacak gibi değil çünkü!

Peki bu saçmalığın konumuzla ne alâkası var?

Neydi sorumuz:

“Allah’ı kim yarattı?”

Hadi diyelim bu soruya bir cevap verdik. O zaman soruyu soran:

“Ya öyleyse onu kim yarattı?” diyecektir.

Hadi bu soruya da bir cevap verdik diyelim. Bu soruyu soran, sorusuna bir soru daha ilave edecek:

“Ya onu?”

“Ya ötekini?”

“Peki ya ondan önce geleni?”

Ve bu iş sonsuza kadar böyle sürecektir, asla tam ve doğru bir cevaba ulaşamayacaktır.

*“Damdan dü tü bir kurbağa,
kuyruğunu titretti.*

Bunu gören jandarm...”

İşte o garip tekerlemenin konumuzla tek alakası bu! Saçmalığı ve asla bir sonuca varamaması.

Şimdi küçük kıza verdiğim cevabı tekrar hatırlayalım:

“Allah, bütün bu saydığın şeylerin hepsini yarattı. Ama Allah’ı kimse yaratmadı. Çünkü O Allah’tır.”

Evet, Allah yaratandır. Öyleyse yaratılan değildir. Ve “yaratılan” olamaz.

Madem Allah Yaratandır, Rabbimizdir. O’nun için “Kim yarattı?” diye sormak, olmaz.

Çünkü yaratan, yaratılmaz.

Bak Rabbimiz, Kur’an’da kendisini nasıl tanıtıyor:

Rahmân ve Rahîm olan Allah’ın adıyla.

1. *De ki: O Allah birdir.*

2. *Her şey her halinde o Allah’a muhtaçtır; O hiçbir şeye muhtaç değildir.*

3. O doğmamı , doğurulmamı ,
 4. Hiçbir ey O'na denk olmamı tır.
- İhlâs Sûresi

Allah, Peygamber Efendimiz'e(asm.), bu sureyi göndermeden önce neler olmuş biliyor musun?

Birileri gelip, Peygamberimiz'e:

“Her şeyi Allah yarattıysa Allah'ı kim yarattı?” diye sormuşlar.

Onlar küçük çocuklar değil, koca adamlarmış. Peygamberimiz, o koca koca adamların bile bile böyle bir soruyu kendisine sormalarına çok kızmış.

Rabbimiz de, onlara cevap olarak, Melek Cebrail ile bu sureyi göndermiş.

Allah Nasıl Bir Varlık?

SENİN, Rabbini böylesine merak etmen ve çekinmeden Allah hakkında aklına gelen bütün sorularını sorman çok güzel bir şey. Sık sık söylüyorum, bir insanın kendisini yaratan Rabbini merak ediyor olması, son derece normaldir. Hatta etmemesi gariptir.

İnsan, Allah'ı merak etmeli, öğrenmeye çalışmalı. Nasıl bir Zat'tır, bizi neden yarattı, bizden ne istiyor, O'nu daha iyi nasıl tanıyabiliriz ve bizlere verdiği bunca güzel şey için, O'na nasıl teşekkür etmeliyiz.. gibi pek çok soruyu herkes sormalı ve cevabını aramalı...

Ancak bir noktayı asla aklımızdan çıkarmamalıyız: Aklımızın bir sınırı vardır. Anlama kabiliyetimiz bize bir yere kadar arkadaşlık eder. Daha öteye geçemez.

Ben senin yaşılarındayken, kafamı çok karıştıran bazı kitaplar okumuştum. Ve Allah hakkındaki sorularıma bir türlü doğru düzgün cevaplar bulamıyordum.

Allah'ı merak ediyordum.

O nasıl biriydi?

Neye benzerdi?

Neredeydi?

O zaman bu sorularıma cevap bulabileceğim, bir kitabım yoktu. (Senin kadar şanslı değildim yani!) Bu soruları sorabileceğim kimseyi de tanıımıyordum daha...

“Madem aklım Allah'ı almıyor, O'na neden inanayım!?” diye düşünmeye başlamıştım. Öyle ya, insanın aklının almadığı bir şeye inanmaması son derece normal değil midir?

Birgün, evde yalnızdım. Pencerenin kenarında oturmuştum. Dışarıdaki küçük bahçedeki onlarca kavak ağacının rüzgarda sallanıp durmalarını seyrediyordum.

Birden kendi kendime bir dizi soru sormaya başladım:

Ben neredeyim?

Odamda..

Odam nerede?

Evin içinde!

Ev nerede?

Bizim sokakta!

Ya sokak?

Mahallede tabii..

Mahalle

Adapazarı'nda.

Adapazarı?

Türkiye de

Türkiye?

Dünyanın üzerinde bir yerlerde! Nerede olacak!

Dünya?

Güneş sistemindeeee!

Güneş sistemi?

Samanyolu galaksisinde!

Peki samanyolu galaksisi? O nerede?

Uzaydaaa..

Ya uzay?

Uzay mı?

Evet uzay dediğin şey, ya da yer, ya da her ne ise o nerede?

Bilmiyorum. Belki başka bir uzayın içindedir.

Peki o başka uzay???

Şeyy kafam karıştı. Bilmiyorum. Bu soruyu kimse bilemez.

Doğru! İşte cevap bu! Bu soruyu hiçbir insanın aklı
çözümez.

“Uzay nerede? Eğer uzayın içinde bulunduğu bir yer varsa o
yer nerede...” İnsan aklı bu sorulara hiçbir zaman cevap
veremez.

Öyleyse Allah’ı aklım almıyor diye inkâr edemem!

Bazı şeyleri, aklım hiçbir zaman almayacak.

Bazı şeyleri, kimsenin aklı almayacak.

Bazı şeyleri, bütün insanların akılları bir araya gelse yine
almayacaktı.

Madem içinde yaşadığımız şu evreni bile aklımız
almıyordu, elbette o evreni yoktan yaratan Allah’ı yani hiçbir
şey yokken de var olan Allah’ı, aklımın alması mümkün
değildi.

Ben minicik bir bardağın içine, koca bir okyanusu doldurmaya çalışıyordum. Bu olacak iş miydi?

Bugün, bu hatırayı anımsarken, “insan, ilk gençlik çağlarında kendisine çok güveniyor” dedim. Çünkü aklımın sınırlarını keşfetmem için, uzayın sınırlarında dolaşmama hiç

gerek yoktu. Kafatasımın içinde kalmam yeterliydi.

Milyarlarca sinir hücrelerinin birbirlerine değe dokuna iş gördüğü insan beyninin nasıl çalıştığını bile, henüz bilmiyorduk. İnsan aklı, beyninin ve aklının sınırlarını bile çözememişti. Aklımız, aklımızı almıyordu!

Eğer aklımız almıyor diye Allah'ı inkâr etmeye kalkacaksak, önce aklımızı inkâr etmemiz gerekirdi. Çünkü onu da aklımız almıyordu!

İlerleyen yıllarda aklımın, nasıl bir şey olduğunu anlayamayacağı; ruhum gibi, hayatım gibi, yığınla şey olduğunu farkettim.

En yakınımızdaki ruh ve hayatın nasıl bir varlık olduğunu bile hiç kimsenin aklı almıyordu.

İşte böyle bir akılla, Allah'ın zatını anlamamız mümkün değildi.

Zaten Allah, bizden zatını anlamamızı da beklemiyordu. Ama Allah'ı tanıyabilir, O'nun varlığını ve birliğini, nasıl bir Rabb olduğunu, eserlerine bakarak anlayabilirdik.

Allah bizi bunun için yaratmıştı.

O'nu tanımalıydık, O'nu sevmeliydik ve O'na ibadet etmeliydik.

Bir kitaptır kâinat

RABBİMİZİ bize tanıtan üç büyük rehber var. Birincisi, Peygamberimiz, ikincisi Kur'an-ı Kerim, üçüncüsü ise şu kâinat.

Gel seninle birlikte, hazır mevsim baharken, şu kâinat kitabının bazı sayfalarını okumaya çalışalım. Bakalım bu koca

kitap, Allah'ımız hakkında bize neler söyleyecek, görelim, öğrenelim.

Bu kâinat kitabının sayfaları saymakla, satırları okumakla bitmez. Biz, bir iki sayfanın sadece bir iki satırına şöyle bir bakalım.

Bak bu kitabın en büyük ve en göz alıcı sayfası gökyüzüdür.

Gecenin karanlık perdesi, milyarlarca yıldızla nasıl da süslenmiş görüyor musun?

Bu yıldızları yerlerinde tutan ne bir ip vardır ne de bir direk! Oysa küçücük bir çadır bile direksiz ve ipsiz ayakta durmaz.

Bunları öyle boşlukta tutan ve birbirlerine çarpmadan yörüngelerinde döndüren Allah'tır.

İşte bu yıldızlarla yaldızlanmış sayfada, Rabbimizin sonsuz bir kudret sahibi olduğu yazar.

Gel şimdi yeryüzüne bakalım.

Şu bahar mevsiminde, yeryüzünün bağ ve bahçelerine, sayısız çiçeklerle süslü bir halı serilmiş sanki. Her biri birbirinden güzel bu çiçeklerle bezeli bahar sayfası bize, Rabbimiz Allah'ın, sanatkârılığından haberler verir.

Eğer bu çiçekli miçekli sayfayı gözümüzü açıp dikkatle okursak, "Allah'ım, senin yarattığın çiçekler bu kadar güzelse, sen kimbilir ne kadar güzelsin" demek gelmez mi içimizden?

Şimdi bu sayfayı hemen çevirmeyelim ve ağaçların dallarındaki o tatlı ve çeşit çeşit meyvelere de bir bakalım.

Elmalar, kirazlar, birbirinden tatlı rengarenk erikler... Bütün bu meyveler, kökleriyle çamurlu bir su içen şu ağaçların dallarında nasıl da pişirilmiş ve bize uzatılmış değil mi?

Bütün bunlar Rabbimizin bizi ne kadar çok sevdiğini gösterdiği gibi, O'nun yarattığı canlıları beslemek konusunda ne büyük bir şefkate sahip olduğunu da gösterir. Allah dileseydi bizi sadece çamurla besleyebilirdi.

Gel şimdi de şu hayvanlara bakalım. Ne kadar da çok hayvan var bu sayfada görüyor musun?

Bizler için ot ile beslenip, o tatlı sütü veren inekler, vızıltılı bal arıları, kanatlarını çırparak kolayca uçuveren kuşlar...

Bütün bu hayvanlar Allah'ın ne büyük bir yaratıcı olduğunu söylemiyorlar mı?

Bak bazılarının yavruları var. Ve herkes yavrusuna nasıl da özenle bakıyor.

Onların en vahşi görünenleri bile, yavrularının kılına zarar vermiyor.

Demek ki, kalplerinde şefkat var. Demek ki, onları böyle yaratan Rabbimiz çok şefkatli.

Şimdi de bu sayfaların en güzellerinden birine bakalım. Bir ayna bulalım ve yüzümüzü seyredelim.

Dünyadaki milyarlarca insan yüzü var. Ve hiçbiri birbirinin aynı değil.

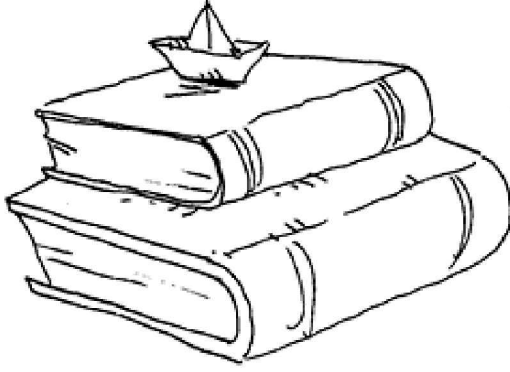
Avuç içi kadar küçük bir yerde, bir burun, iki göz, iki kulak ve bir dudak ile Allah, milyarlarca farklı yüz yaratmış.

Yüz sayfası bize, Rabbimizin eşsiz sanatına dair yüzbinlerce şey söylüyor. Mesela, bize göz gibi bir organ vererek, görmemizi sağlayan Allah, elbette gören bir Rabb'tir. Bize kulaklarımızla türlü türlü sesleri işitme nimetini veren Allah, elbette bütün sesleri işitir.

İşte bu kâinat böyle sayısız sayfalarıyla, böyle sonsuz satırlarıyla bize merak ettiğimiz ve tanımaya çalıştığımız

Allah'ımız hakkında pek çok şey söyler.

Kâinat kocaman bir kitaptır. Biz onu okumalı ve bu koca kitabın satırlarında kendini gösteren Allah'ımızı, çok daha iyi tanımaya çalışmalıyız.

Allah'ın zatını aklımız asla anlamasa da, O'nun nasıl bir Rabb olduğunu anlarız ve anladıkça daha çok severiz.

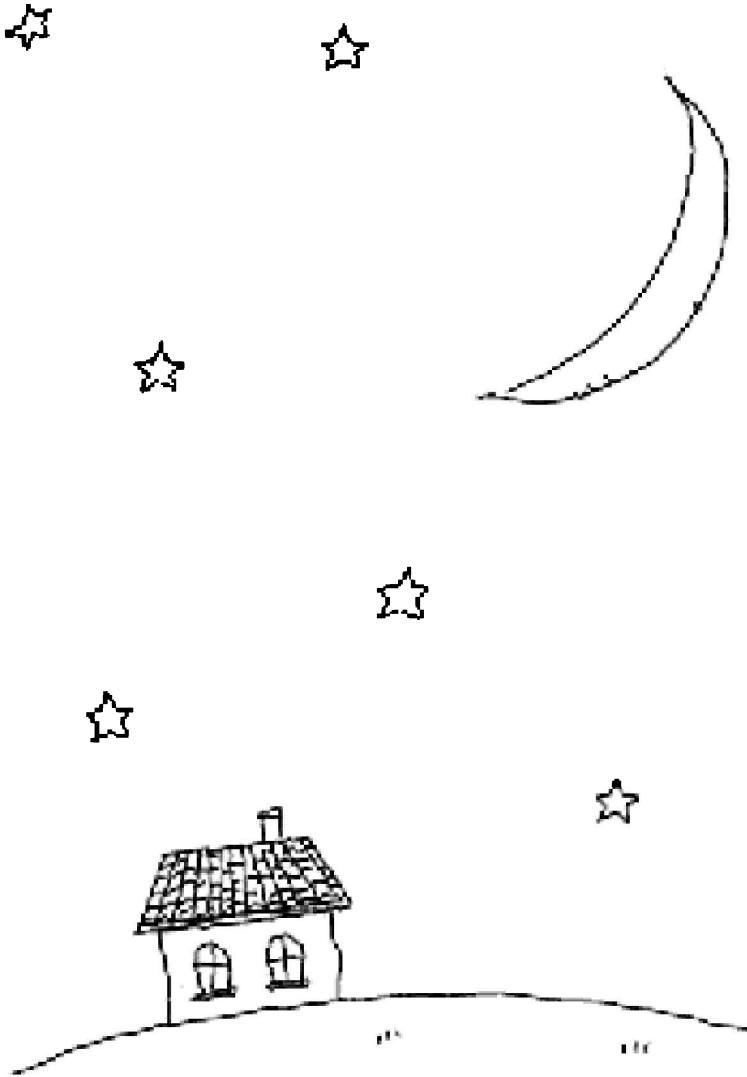
Allah Neden Bir?

ALLAH'TAN başka Allah olamayacağı için, Allah birdir. Bizim dinimiz olan İslamiyet'in en önemli esası Allah'ın birliğidir. Buna TEVHİD denir.

Bizim dinimiz de her şey, Allah'ın bir olduğuna iman etmekle başlar.

Bir ülkede iki başbakan olmaz. Bir şehirde iki vali bulunmaz. Hatta bir köyde iki muhtar bile olmaz. Olsaydı ortalık karışır. Birinin “gel” dediğine öteki, “git”; birinin “git” dediğine de, öteki “gel” derdi.

Bu basit örnekten şunu anlamış olmalısın Bir işe birden fazla yönetici el karışırsa, iş karışır.

Bu kâinatta her iş belli bir düzen içinde akar gider. Ne

yıldızlar birbirine girer, ne de atomlar. İşlerin böyle büyük bir düzen içinde akıp gitmesi, bize Allah'ın birliğini gösterir.

Demek, bütün yıldızları aynı Allah döndürüyor ki, hiçbiri birbirine çarpıyor, demek bütün atomların sahibi aynı Yaratıcı ki, şu masanın üzerinde duran kalem, durup dururken atom bombası olmuyor!

Evet söylediğim sözlerde bir abartma yok! Eğer kalemi oluşturan atomların elektronları bir an için birbirlerine girecek olsa, ne olurdu sanıyorsun?

Arabalar neden çarpışır? Her birini kullanan şoför farklıdır da onun için! Her şoför kendi arabasını kendi kafasına göre kullanır. Birinin geldiği yönden, diğeri gitmeye kalktı mı, işler karışır! Yıldızlar neden çarpışmaz peki? Bütün yıldızları aynı Allah hareket ettirir de ondan. Her bir yıldızın nereye gideceğine, bir Allah karar verdiği için gökyüzünde kargaşa çıkmaz. Ve, yeryüzündeki kum tanelerinden çok daha fazla yıldız, başımızın üzerindeki uzayda, dönüp durur.

Bir ülkede iki başbakan,

Bir şehirde iki vali,

Bir köyde iki muhtar olmadığı gibi, bu kâinatın Sultan'ı da birdir. Her şeyde O'nun birliği görülür.

Şimdi sana bir örnek daha vereceğim. Ama dikkatle dinlemelisin.

Her şey “Allah bir” diyor!

EVİNDEKİ eşyaları bir düşün. Koltuklar falanca şirketin malı; televizyon ise filanca... Yemek masası ve sandalyeler ise başka bir firmanın ürünü. Halıları ise bambaşka bir yerden

almışsınız.

Ama bu kâinat öyle değil! Buradaki her şeyin üzerinde aynı etiket var: BENİ ALLAH YARATTI!

Buradaki her şey, meyveler, ağaçlar, güneşler, kuşlar ve bebekler... Artık aklına gelebilecek her şey, birbirleriyle öyle sıkı bağlarla bağlanmıştır ki, hiçbiri birinden koparılamaz. Bir tanesi kimin ise, hepsi de onundur.

Birini kim yaratmış ise, hepsini o yaratmıştır. Bir başkası çıkıp da, “Bunu da ben yarattım!” diyemez.

Bunu anlaman için sana bir bardak süt örneğini verebilirim.

şimdi yine bir soru-cevap oyunu oynayacağız. Ben soracağım sen de cevapla:

— şu anda masanın üzerinde duran bir bardak süt, oraya nasıl geldi?

— Annem buzdolabından aldı getirdi!

— Peki süt buzdolabına nasıl geldi?

— Marketten dün ben aldım!

— Market, o sütü nereden buldu?

— Hımmm.. Canım fabrikası var bu işlerin. Oradan gelmiştir.

— Tamam, gayet güzel gidiyorsun. Peki fabrika o sütü nereden buldu?

— Süt mandırası diye bi şey var! Oradan!

- Mandıralar sütü nereden alıyorlar acaba?
- Nereden olacak ineklerden elbette!
- Ya inekler?
- Bütün gün otlayan ineklerin karnında süt oluyor.
- Otlar nereden?
- Otlar, işte toprakta bitiyor. Bahar gelince her yer yemyeşil olur..
- Öyleyse baharın nasıl ve nereden geldiğini açıklamam gerek!
- Dünya güneşin etrafında dönünce mevsimler oluşuyor. Bahar da bir mevsimdir. İşte böyle...
- Tamam. Şimdi oyunumuzun başını sonu ile birleştirelim. İşte sonuç:
- Bir bardak sütün senin masana gelmesi için dünyanın güneşin etrafında dönmesi gerekli!
- Çok doğru valla!

— Öyleyse bir bardak sütü yaratmak için, güneşi de yaratmak gerekmez mi?

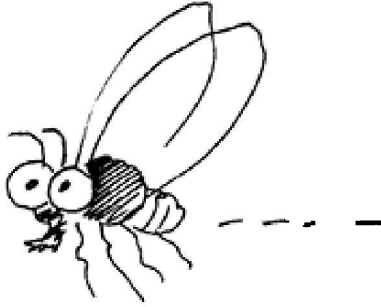
— Evet, güneşi yaratamayan bir bardak sütü de yaratamaz.

— Bu da bize bir bardak sütün gerçek sahibinin güneşin de sahibi olduğunu gösterir.

Kâinattaki her şey bu bir bardak süt gibi, bütün öteki şeylere bağlıdır. Bir şeyi yapamayan, hiçbir şeyi yapamaz.

İşte bir bardak süt, Allah'ın birliğini bize böyle ders verir.

Şimdi bir tek sineği düşün. Onun gözleri, görmek için güneşe ihtiyaç duyar. Demek ki sineğin gözü ile, güneşin ışığı birbirine uygun yaratılmıştır. Öyleyse, sineği kim yarattı ise, güneşi de o yaratmıştır. Çünkü, ikisi birbirine uygun olduğuna göre bu iş, ikisini de bilen bilebileceği bir iştir.

Sineği yaratan başka, güneşi yaratan başka olamaz. Sinek de aynı Allah'ındır, güneşte. Artık her ikisi arasında bulunanları söylemeye gerek bile yok.

Tıpkı bu örnekte olduğu gibi:

Kuşları kim yarattıysa, havayı da O yaratmıştır. Çünkü o kuşlar, ancak böyle havalarda uçabilirler. Demek ki, kuşları, kuşların kanatlarını, o kanatlardaki tek bir tüyü yaratan

kimse, atmosferi de yaratan O'dur.

Sen şimdi, meyvelerden, ağaçlardan ve kendi bedeninden örnekler bulabilirsin. Her neyi düşünürsen, sana Allah'ın birliğini gösterecektir.

Çünkü bu kâinattaki her bir şey, birbiriyle bağlıdır ve Bir'i gösterir. Bir bardak süt gibi, sineğin gözü gibi...

**Bir Allah'a inanmayan,
bir sürü tanrıya tapar!**

EĞER insanlar doğru düzgün bir TEVHİD inancına sahip değillerse çok komik ama aynı zamanda çok acıklı durumlara düşerler.

Mesela Yunan mitolojilerini duymuşsundur. Orada yüzlerce tuhaf tanrı adı geçer. İnsanlar, tek bir Allah’a olan inançlarını yitirdiklerinde hep böyle tanrılar uydururlar.

Korktukları şeyleri, sevdikleri şeyleri, ihtiyaç duydukları şeyleri hep birer tanrı ilan ederler.

Mesela, rüzgar tanrısı, ateş tanrısı, deniz tanrısı, dağ tanrısı.. gibi.

Hindular bu tanrı işini pek acaip şekilde abartmışlardır. Bugün bile, yüzlerce hatta binlerce farklı tanrıya inanırlar. Bunlardan en meşhuru da İNEK’lerdir.

“Eğer gökte ve yerde Allah’tan başka tanrılar olsaydı, ikisinde de düzen kalmazdı.”

— Enbiya Suresi, 22. ayet.

Allah, Aynı Anda Bu Kadar İŖi Nasıl Yapıyor?

ALLAH HAKKINDAKİ soruların pek çoğu, Allah'ı kendi sınırlarımız içinde düşündüğümüz için aklımıza geliyor.

“Ben yapamıyorum o zaman Allah nasıl yapıyor?” diyerek soruyoruz:

“Ben bir anda iki işi yapamıyorum, Allah nasıl sayısız işleri aynı anda yapıyor?”

Doğru! Sen aynı anda iki farklı yöne bakamıyorsun.

Aynı anda iki ayrı kelimeyi söyleyemiyor, sana söylenen iki kelimeyi aynı anda işitemiyorsun. İşitsen de, anlamıyorsun.

Bedeninin ve aklının sınırları var. İşte o sınırlardan bir tanesi de bu:

Aynı anda birden farklı şeyi yapamıyor, hatta

düşünemiyorsun!

Ama bahar geldiğinde, milyarlarca çiçek bir gecede açıyor.

Çiçekler açarken, sayısız yumurtanın içinden sayısız kuş çıkıyor.

Kuşlar yumurtalarının içinde ağır ağır büyürken, toprağın altına atılan milyarlarca tohum çatlayıveriyor.

Tohumlar, minicik minicik filizlenirken, gökyüzündeki bulutların karnında yağmur damlacıkları yaratılıyor.

Yağmurlar tatlı tıpırtılarıyla yeryüzüne düşerken, binlerce anne dünyaya binlerce bebek getiriyor.

Binlerce bebeğin ilk çılgılığı annelerinin kulaklarında yankılandığı anda, güneşte sayısız patlama meydana geliyor.

Ay'ın yüzeyine binlerce meteor düşüyor ve çocuklar neşe içinde, gökyüzünün mavi teninde açan rengarenk bir gökkuşağını birbirlerine gösteriyorlar.

Gökkuşağı, pırıl pırıl gülümserken, denizlerin metrelerce altında, milyarlarca küçük balık, ilk kez yüzgeçlerini hareket ettiriyor.

Balıklar, renkli mercan kayalıklarından hızla uzaklaşırken; aynı anda bir baba, oğlunun ilk kez adım atışını sevinçle seyrediyor.

Bir aslan kükrüyor, bir ceylanın kalbi pıtır pıtır atıyor, bir istiridyenin içinde, bir inci beliriyor.

Bir kanarya ilk kez ötüyor, bir fil ormanın derinliklerinde son nefesini veriyor.

Yaşlı ve şakacı bir karga, aşırıldığı cevizin kabuğunu kırmak için çaballıyor.

Bir yerde sabah olurken, öte yerde gün batıyor.

Bir çocuk rüya görüyor, bir başkası “Günaydın anneciğim!” diyor.

Bedeninde milyarlarca hücre ölürken, milyarlarcası yaratılıyor.

Damarlarında kan akıyor, kalbin atıyor, beyin hücrelerin birbirlerine mesaj gönderiyor..

Bir yıldız kayıyor...

Gökyüzünde, melekler gülümsüyor!...

Ve daha bunlar gibi milyarlarca milyarlarca milyarlarca ve milyarlarca iş, Allah'ın yapması ve yaratmasıyla, birbirine

karışmadan, çarpışıp bozuşmadan olup bitiyor.

Hem de, aynı anda...

Ve sen soruyorsun:

“Allah bütün bu işleri aynı anda nasıl yapıyor ve yaratıyor?”

Çevrene dikkatlice bakarsan, Allah’ın yarattığı bazı şeylere, bir anda sayısız işler yaptırıldığını göreceksin.

O zaman da Rabbimizin sonsuz kuvvet ve kudretiyle, bir anda sonsuz şeyleri yaratması ve yapması, senin için anlaşılamayacak bir durum olmaktan çıkacak.

Mesela, Allah’ın güneşini düşün.

Güneş doğduğunda, herkesi ve her şeyi aynı anda aydınlatır.

Onbinlerce insanın karşısında konuşan bir adamın her söylediği kelime, aynı anda herkesin kulağına gider.

Yer çekimi, dünyanın üzerindeki her şeyi aynı anda çeker.

Bütün bu işler, Allah'ın yarattığı kanunlar ile olur. Öyleyse, Allah'ın bir anda sonsuz şeyi yapması ve yaratması güneşin herkesi bir anda aydınlatması gibi; bir kelimenin binlerce insan tarafından aynı anda işitilmesi gibi; yerçekiminin aynı anda her şeyi çekmesi gibi kolaydır.

Allah “OL!” der ve olur

*“Biz bir eyi istediğimizde, sözümüz “OL”
demekten ibarettir; o da oluverir.”*

— Nahl Suresi, 40

ALLAH bir çiçeği ne kadar kolay yaratıyorsa bir baharı da o kadar kolay yaratır.

Allah bir atomu ne kadar kolay döndürüyorsa, gezegenleri

de o kadar kolay döndürür.

Allah bir insanı ne kadar kolay yaşatıyorsa, bütün insanları da o kadar kolay yaşatır.

Küçük işler kolay, büyük işler zordur. Ama bu bize göredir.

Allah için, küçük de büyük de birdir.

Allah için az ile çok aynıdır.

Allah için bir ile bin hiç farketmez.

Allah için ağır ile hafif arasında fark yoktur.

Çünkü Allah OL! der, her ne dilerse olur!

Şimdi sana bu sözlerimi daha iyi anlaman için bir örnek vereceğim.

Sen yazı yazmasını biliyorsun. Yani harfleri yan yana getirerek, kelimeler, cümleler yazabiliyorsun.

Şimdi bana söyle, eline kalemi alıp BİR yazmak mı daha kolaydır yoksa BİN yazmak mı?

“Ne farkeder?” mi dedin?

Canım biri BİR; öteki ise BİN! Farketmez mi hiç?

Elbette farketmez! Yazı yazmasını bilen biri için BİR yazmak ile BİN yazmak arasında tek bir harfdan başka hiçbir fark yoktur.

BİR yazmak, BİN yazmaktan daha kolay olmadığı gibi; BİN yazmak, BİR yazmaktan daha zor da değildir.

Peki, KÜÇÜK yazmak ile BÜYÜK yazmak arasında fark var mıdır?

KÜÇÜK, küçük olduğu için kolay da; BÜYÜK, büyük olduğu için zor mudur?

Elbette yazı yazmasını bilen için, KÜÇÜK yazmak ile BÜYÜK yazmak arasında fark yoktur. İkisi de kolaydır.

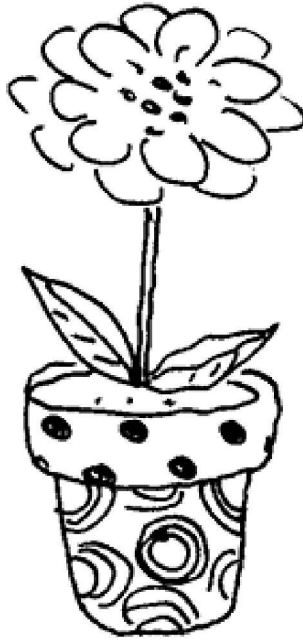
Şimdi bu basit örneğin penceresinden bak, çok büyük bir

gerçeği goreceksin:

Yoktan yaratan Allah için k yaratmak ile by yaratmak arasında fark yoktur.

Yoktan yaratan Allah için, bir tek Şeyi yaratmak ile binlerce Şeyi yaratmak arasında fark yoktur.

Ha bir atom, ha bir gezegen yaratmak; ha bir iek ha binlerce iek yaratmak, Allah için aynıdır.

Allah “OL!” dedikten sonra, her ne dilerse o olur. Allah dilerse bir tane yaratır, dilerse bin tane.

Allah dilerse küçük yaratır dilerse büyük.

Bir iek yaratır.

Bir ağaç yaratır.

Bir bahar yaratır.

Bir cennet yaratır.

Allah için hepsi birdir.

Bir atom yaratır.

Bir sinek yaratır.

Bir dağ yaratır.

Bir dünya yaratır.

Milyarlarca sinek yarattığı gibi; milyarlarca yıldız da yaratır.

Allah için hepsi birdir.

Allah “OL!” dedikten sonra, her ne dilerse o olur.

“OL!” deyince nasıl olur?

SEN, “OL!” desen, hiçbir şey olmaz. Ben “OL!” desem, yine hiçbir şey olmaz. Birlikte “OL!” desek, yine hiçbir şey olmaz.

Bir avuç toprağı elimize alıp, “Çiçek ol!” desek, çiçek olmaz.

Bir yumurtayı elimize alıp, “kuş ol!” desek, kanatlanıp uçmaz.

Gökyüzündeki bulutlara “Yağmur ol!” desek, tek bir damla düşmez üzerimize.

Ağaçların dallarına seslensek “meyve ol!” olmaz.

Biz ne kadar çok “ol!” desek de hiçbir şey olmaz.

Çünkü bizim sözümüz, toprağa, suya, güneşe, havaya, ağaca, geçmez.

Çünkü onların sahibi biz değiliz.

Çünkü onları biz yaratmadık.

Bir ağacın dalı bizi dinlemez. O dalı o ağacın gövdesine biz takmadık çünkü. O ağacı minicik bir tohumken, toprağın

karanlıklarından çıkaran da biz değiliz. Gövdesiyle, kabuğu ile, kökleri ve yapraklarıyla böyle yaratan da biz değiliz. Ağaç bizi dinlemez, dalları da...

Bizim “OL!” dememizle, dallarda kirazlar, bahçelerde kavunlar, peteklerde ballar olmaz. Bizim “OL!” dememizle yumurtalar kuş olup uçamaz.

Ama Allah “OL!” derse her şey olur.

Sen askerlik yapmadığın için bilmezsin. Her ordunun bir komutanı vardır. Komutan “DUR!” dediğinde herkes durur.

Komutan “KOŞ!” dediğinde herkes koşar.

Komutan “YAT!” dediğinde herkes yatar.

Komutan “GEL!” dediğinde herkes gelir.

Çünkü o komutandır. Ordudaki herkes onun emrini dinler ve yerine getirir.

Aynı orduya ben “KOŞ!” desem, kimse yerinden kıpırdamaz. “GEL!” diye bağırırsam herkes güler.

Çünkü ben komutan değilim. Benim sözüm orduda geçmez. Orduda komutanın sözü geçer.

Gel şimdi bu basit örneğin penceresinden kâinata bak. Bu kâinatta, sadece Allah’ın sözünün geçtiğini göreceksin. Çünkü, bu sarayın sultanı O’dur. Her şey O’nun emrini dinler ve itaat eder.

Gökte ve yerde her ne varsa, O’nundur ve sadece O’nun emri ile hareket ederler.

Bizim “OL!” dememizle olmayacak işler, O’nun emriyle olur.

Allah “OL!” der, dallarda meyveler olur.

Allah “OL!” der, bahçelerde çiçekler olur.

Allah “OL!” der, peteklerde bal olur.

Allah “OL!” der, bulutlarda yağmur olur, kar olur.

Allah “OL!” der, annelerin karınlarında bebekler olur.

Allah “OL!” der, bir tohumun kapıları açılır.

Allah “OL!” der, tohumun açılan kapısından minicik bir filiz çıkıverir.

Allah “OL!” der, o minicik filiz, başının üzerindeki taşları ve toprakları yara yara gün ışığına çıkar.

Allah “OL!” der, gün ışığına çıkan o minicik filizcik, büyümeye başlar.

Büyür büyür, büyür...

Ve Allah “OL!” der, filiz bir ağaç olur.

Ağacın dalları olur, dallarda meyveler olur...

Meyvenin tadı olur, kokusu olur, rengi olur, şekli olur...

Her ne olursa, Allah “OL!” dediği için olur.

O, her şeyin sahibi ve bizim Rabbimizdir.

“...Doğrusu, göklerde ve yerde ne varsa O’nundur; hepsi de O’na boyun eğmi tir.

O, gökleri ve yeri hiç yoktan ve benzersiz olarak yaratandır. Bir i i murad ettiğinde sadece “Ol” der; o da olur.

—Bakara Suresi, 116-117. ayetler

“Göklerde ve yerde kim varsa O’nundur. Hepsi de Ona boyun eğmi tir.”

— Rûm Suresi, 26. ayet

“İyi bilin ki, göklerde ve yerde ne varsa Allah’ındır.”

— Yunus Suresi, 55. ayet

Allah Meyve Yaratmak İçin, Neden Ağaç Yaratıyor?

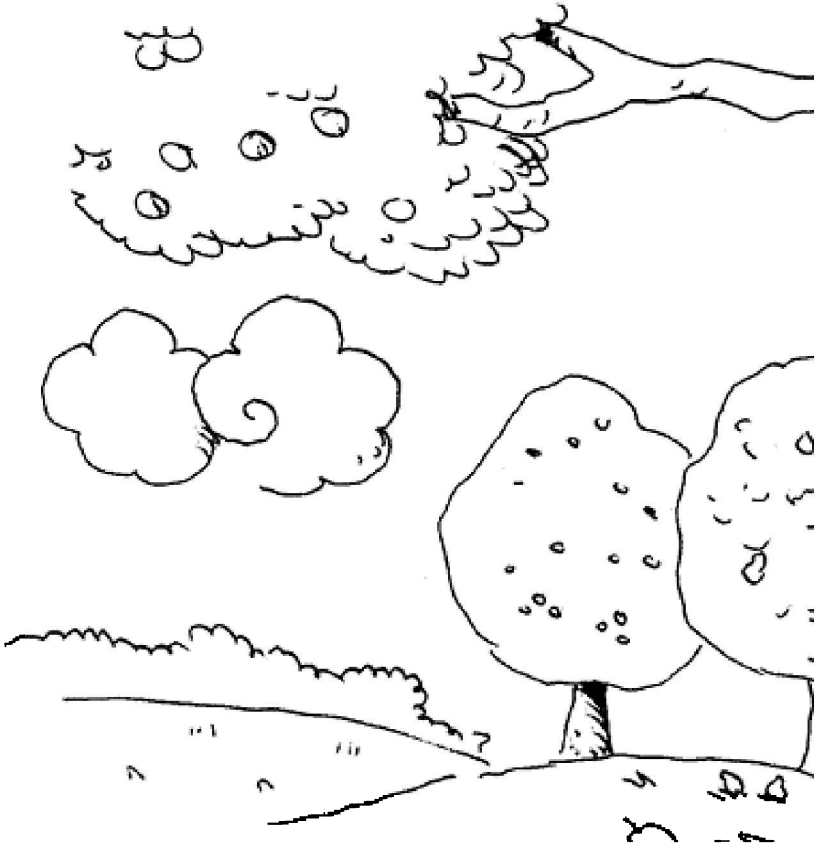
NE GEREK VAR değil mi? Allah, elma yaratmak istedikten sonra, ağaçlara ne gerek var!?

Elmalar yağmur gibi gökyüzünden dökülebilirdi pekala!

Ya da çiğ taneleri gibi, otların arasında ansızın ortaya çıkabilirlerdi.

Neden bir elma yaratmak için bir ağaç yaratıyor Allah!

Allah elma yaratmak için, ağaç yaratmak zorunda mı?

Bak bu sefer gerçekten sıkı soru sordun. Ama merak etme, benim de gerçekten sıkı bir cevabım var.

Sen de biliyorsun ki Allah, süt yaratmak için ineğe, bal yaratmak için arıya muhtaç olmadığı gibi, elma yaratmak için de ağaca muhtaç değil. Allah dileseydi elmayı ağaçsız, sütü ineksiz, balı da arısız yaratabilirdi.

Allah dileseydi, elmalar otların arasında ansızın beliriverirdi.

Sabahları kapılarımızın önünde nereden geldiğini hiçbir

zaman bilemeyeceğimiz süt dolu şişeler bulurduk.

Ve eğer Allah dileseydi, gökyüzünden bal yağmurları yağdırırdı kovalar dolusu...

Ama böyle yapmıyor Allah.

Her ne yaratıyorsa onu mutlaka bir takım sebeplerin eliyle bizlere ikram ediyor.

Elma ağaçların, süt ineğin, bal arının eliyle gönderiliyor.

Peki ama niçin?

Allah neden böyle yaratıyor da, öteki türlü yaratmıyor?

Her şeyin bir sebebi var!

ELBETTE Allah'ın bu dünyada her şeyi bir takım sebeplerle yaratmasının da bir sebebi var.

Biz bu dünyada Allah'ı tanımak için, O'nun yarattığı eserlere bakarız. Böylece O'nun nasıl bir Rabb olduğunu anlarız.

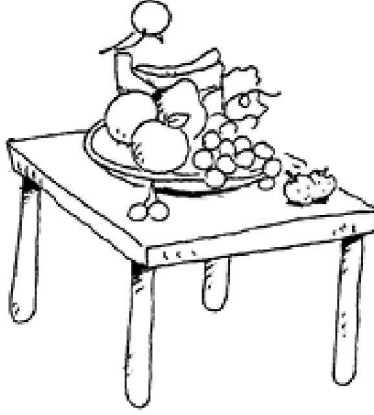
Allah yarattığı şeyleri bir takım sebeplerle yaratmasaydı da, sebepsiz yaratsaydı, biz Rabbimizin büyüklüğünü bu kadar iyi anlayamazdık.

Mesela, elmaları yaratmak için ağaçları sebep yapmasaydı Allah, bir ağaın dalından o taptatlı elmanın nasıl çıkarıldığını göremezdik.

Biz insanlar, odundan yapsak yapsak masa sandalye gibi eşyalar yapabiliriz. Oysa Allah odundan meyve yapıyor. Hem de ne güzel meyveler, kirazlar, erikler, armutlar....

Hiç denedin mi bilmiyorum. Bir gün dene istersen. Bir kiraz ağaının dalını ısır ve tadına bak! Sakın yemeye kalkma ama! En küçük bir kiraz tadı alamadığın gibi, acı bir tad

hissedersin. İşte o acı ve tatsız odun, bildiğin o leziz kirazların sebebidir. Eğer Allah o meyveleri bu acı dalların içinden çıkarmasaydı, böyle bir mucizeyi hiç göremeyecektik. Ve Rabbimizin sanatının büyüklüğünü anlayamayacaktık.

“Allah’ım sen şu acı ve tatsız odundan bizler için ne kadar lezzetli meyveler çıkarıyorsun” deme şansımız hiç olmayacaktı.

Bir de sütü düşün. İneklerin karınlarında kan ve iyice hazmettikten sonra dışarıya atacakları ot, saman ve suyun arasından süzülüp gelen o tatlı ve beyaz sütü...

Eğer Allah sütü, inekleri sebep yaparak bizlere ikram etmeseydi, bu olağanüstü olayı göremeyecektik. Oysa sütün, bu tuhaf sebeplerle yaratılışı ne kadar da ilginçtir değil mi? Ne büyük bir mucizedir.

“Sana biraz saman al, biraz da ot topla, sonra bunları su ile karıştırıp bir tadına bak bakalım, s  te benziyor mu?” demeyeceğim hi   merak etme!

Ya bala ne demeli? Allah arı gibi zehirli bir i  ne taktı   minicik bir b  ce  i o tatlı bala sebep yapmı  .

E  er bal hakkında hi  bir bilgin olmasaydı, onun zehirli i  nesi olan bir b  ce  e yaptırıldığını hayal edebilir miydin? Emin ol, asla edemezdin.

Kirazların, o tatsız odundan   ıktığını, bembeyaz s  t  n ineğin karnından s  z  ld   n   tahmin edemeyeceğin gibi; balın arılara yaptırıldığını da asla tahmin edemezdin.

Gel bir de   u ku  ları d    nelim. Allah g  ky  z  nde kanat   ırpan bu ola  an  st   yaratıkları b  yle “Pat!” diye yaratabilirdi. Ama o zaman, hi  birimiz cansız bir yumurtanın i  inden minicik bir ku   yavrusunun   ıkı  ını g  remezdik.

Allah'ın o binbir türlü yumurtayı, fiyakalı kuyruklarıyla uçuşan kırlangıçlara, minicik çit serçelerine, bakır gözlü güvercinlere, akça pakça martılara, göz alıcı tavus kuşlarına, sarışın kanaryalara, sevgili kumrulara ve o yumurta makinesi tavuklara çevirmesini seyredecezdik.

Yediğimiz bütün yiyecekleri düşün. Buğday başaklarını, patatesleri, fasulyeleri, tane tane bezelyeleri.. Asmalardaki üzümeleri, bostanlardaki kavun ve karpuzları gözünün önünden şöyle bir geçiriver. Rabbimiz bütün bu leziz nimetler için toprağı, suyu ve havayı sebep yapmış.

Toprak, hava ve su gibi kendini bilmez, bizi bilmez, bizim midemizin ihtiyaçlarını da bilmez bu üç madde, işte o bütün yiyeceklere sebep yaratılmış.

Biz şimdi bir o tatsız kara toprağı, bir o nereye salsan oraya akıp giden suya, bir de şu havaya bakalım. Sonra da meyveleri ve bütün sebzeleri bir kez daha, bir kez daha hatta binlerce kez daha düşünelim. Rabbimizin nasıl bir yaratıcı olduğunu anlamaya çalışalım.

Eğer bu basit sebeplerden bu mucizelerin çıktığını görmeseydik, Allah'ımızı asla şimdiki kadar iyi bilemezdik. O'nun sanatını tanıyamazdık.

İyi ki sebepler var.

Şimdi senin aklına şöyle bir soru geliyordur: “Sebepler olmasaydı elmalar, ve bütün yiyecekler bir anda ansızın ‘PAT!’ diye ortaya çıksaydı çok daha ilginç ve daha büyük bir mucize olmaz mıydı?”

Olmazdı!

İlk kez bir elmanın birden ‘PAT!’ diye ortaya çıkması elbette seni çok şaşırtırdı. Herkesi çok şaşırtırdı. Hayreten gözlerin otomobil tekerlekleri kadar açılırdı kesin.

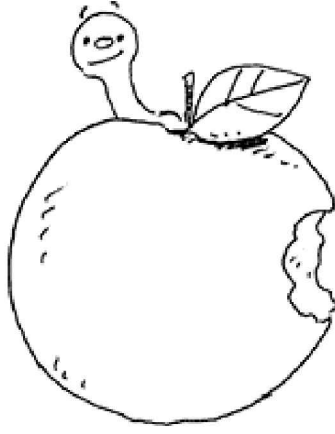
Aynı olaya ikinci kez şahit olduğunda da şaşıırırdın. Ama ilki kadar şaşıırmazdın.

Üçüncüsünde ise, duyacağın hayret ve şaşkınlık çok daha az olurdu.

Dördüncüsünde daha da az...

Yüzüncü kez bir elmanın gözlerinin önünde ‘PAT!’ diye yaratılması ise, seni neredeyse hiç şaşıırtmazdı. “Bu işler böyle oluyor. Nasıl oluyorsa oluyor” derdin. Allah’ın bir elmayı nasıl yarattığını asla merak etmezdin ve merak etmediğin için de bilemezdin, öğrenemezdin, göremezdin.

Oysa her bahar mevsiminde, kupkuru dalların yeniden can bulması, yeşerip çiçeklenmesi ve o kupkuru odunlardan mis gibi elmaların ağır ağır, aşama aşama çıkarılmasını görmek, Allah’ın bir elmayı nasıl yarattığını adım adım izlemek, “Allah bir elmayı nasıl yaratılıyor?” sorusuna her bahar mevsiminde tekrar tekrar verilen bir cevaptır.

İyiki sebepler vardır.

Zaten sebepler bunun için vardır. Biz görebilelim, Rabbimizin eşsiz sanatını adım adım izleyelim. Çünkü bütün bu güzel işler, bütün bu mucizeler, oyunlardan meyvelerin çıkması, ineklerin memelerinden süt akması, minicik arıların bal yapması bize Rabbimizin sanatından haberler verir. O'nu daha iyi tanımamızı sağlar.

Sultanın elçileri

HEM BİLİRSİN, sultanlar bir kimseye hediye gönderecekleri zaman o hediyeyi hizmetkârlarının eline verirler ve onunla gönderirler. Çünkü koskoca sultanın şanına, hediyesini kendisinin vermesi yakışmaz.

Bir zaman bir adam vardı. Fakir ve çaresiz bir kimse idi. Günlerden bir gün, kapısı çalındı. Adam kapıyı açtı ve ne görsün! Elinde türlü türlü hediyelerle bir yabancı. Garip

kıyafetli bir tuhaf kişi!

O fakir kimse şaşırdı ve:

“Sen de kimsin efendi!” dedi.

O gelen adam:

“Ben sultanın elçisiyim. Onun emri ile onun hazinesinden aldığım bu hediyeleri sana getirdim. Al bunları ve ihtiyaçlarını gör!” dedi.

Fakir adam bu işe o kadar sevindi ki, kendini o elçinin ayakları dibine attı. Sarılıp onun el ve ayaklarından, göz alıcı kaftanının eteklerinden öpmeye başladı. Teşekkür etti, şükretti, daha nice nice övücü sözler söyledi.

O elçi ise:

“Efendi! Sen ne yaptığını sanıyorsun!” dedi.

“Ben sadece bir elçiyim. Senin asıl teşekkür etmen gereken sultandır.

Sen sultana şükret, sultana övücü sözler söyle. Onun hazinelerini an, onun cömertliğinden bahset. Ona hürmet ve itaat et! Bu kıymetli hediyeleri ben değil ancak o sana verebilir.”

Bu sözleri duyan o fakir adam akıllı bir kimse idi ki, aklı başına geldi. Hemen ayağa kalktı ve elçiye:

“Aferin sana!” dedi. “İşte elçi dediğin böyle olacak. Ben sevincimden ne yaptığımı şaşırmıştım. Sen benim aklımı başıma getirdin. Oysa şu hediyelere doğru düzgün bir bakmış olsam, bunların senin malın olmadığını hemen anlardım. Senin gibi bir elçinin bu hediyeleri verecek hazinesi elbette olmaz. Bunlar sultanın hazinesindendir.

Ben elbette sana da hürmet ederim, teşekkür de ederim. Ama asıl şükredeceğim kimse sultandır. Bundan sonra bir tek onun hazinelerini över, onun cömertliğinden bahsederim.

Gece ve gündüz onun ismini anar, bundan böyle her ihtiyacımı ondan isterim.

Gayri bundan sonra, kapıma gelen elime tutuşturulan hangi nimet var ise onu da sultandan bilirim.

Çünkü bütün bu ülke, bu dağlar ve bu gökyüzü ve her ikisi arasında olanlar, o cömert sultanındır.

Sonra o elçi, yine başka başka kıymetli hediyeleri alarak bir başka fakir kimsenin kapısını çaldı ve ona da bir önceki adama verdiği gibi sultanın hediyelerini verdi.

O fakir kimse de, tıpkı diğeri gibi, elçinin elini ayağını öptü ve ona türlü türlü övücü sözler söyledi.

Elçi ise, tıpkı bir önceki gibi bu ikinci adamı da uyardı ikaz etti. Bu hediyelerin kendi malı olmadığını, onları sultanın emri ile, sultanı hazinesinden alıp getirdiğini söyledi. Ancak o fakir kimse önceki gibi akıllı bir adam değildi. Aklı başına gelmedi ve:

“Sen hangi sultandan bahsediyorsun? Ben kapımı açtım ve seni gördüm. Eğer söylediğin gibi bir sultan olsaydı hediyesini kendi getirirdi.

Ben bu kıymetli şeyleri senin elinde gördüm. Elbette senden başkasını tanımam ve senden başkasına da teşekkür etmem. Ben gözümün gördüğüne inanmayacağım da, neye inanacağım.

Sultan multan yok!” dedi.

İşte hikâye bitti. Şimdi buradan çıkarmamız gereken dersler neler imiş, bir bakalım.

Bize dallarından çeşit çeşit meyveler uzatılan ağaçlar tıpkı o elçi gibidir. Allah, sonsuz rahmet hazinelerinden türlü türlü leziz nimetleri, onların elleriyle bize gönderir.

İnsanların bir kısmı, o birinci adam gibi, bu hediyeleri asıl göndereni tanır ve şükrünü O’na yapar.

Bir kısmı ise:

“Ben sultan falan görmüyorum! Ben bu ağaçları görüyorum. Bu meyveleri bu ağaçlar yapıyor. Bu bir tabiat olayıdır” der. Ve hikâyedeki o adam gibi, sadece elçileri tanır, elçilere inanır. O nimetlerin gerçek sahibi ve göndericisi olan Allah’ı bilmez, tanımaz ve de inanmaz.

Oysa, bizim Rabbimiz, bu kâinatın sahibi, yaratıcı ve sultanı olan Allah, sayısız nimeti bizlere türlü türlü sebeplerin elleriyle ikram eder.

O sebeplerden biri olan ağa lar, tıpkı hik yedeki el inin “Sen sultana Ő kret, sultana  v c  s zler s yle. Onun hazinelerini an, onun c mertli inden bahset. Ona h rmet ve itaat et! Bu kıymetli hediyeleri ben de il ancak o sana verebilir” demesi gibi bizlere Ő yle derler:

“Ben bir ağa  dalıyım. Bildi iniz odunum. K klerim, karanlık bir topra ın i indedir.  amurlu bir sudan ba ka yedi im bir Şey yok!

Ne aklım var; ne de bir kabiliyetim.  stelik sizi de tanımam. Ne seversiniz, mideniz, a zınız nasıldır bilmem.

Dallarımda b y yen bu meyveler size ne fayda verir bilmem.

Tad nedir, koku nedir, renk nedir, Őekil nedir, kabuk nedir,  z nedir,  ekirdek nedir, vitamin nedir hi birinden anlamam.

Bunları benim yapmam m mk n de il. Ben sadece bir sebebim.

Siz beni koruyun, g zetin, bana iyi davranın. Ama gelip bana te ekk r etmeyin!

Bu meyveler, bu kirazlar, narlar, elmalar... Benim yapabilece im Şeyler de il.

Bunlar Allah’ın benim ellerimle sizlere uzattı ı hediyelerdir. O’na Ő kredin, O’na te ekk r edin, O’nu  v n ve O’nun e siz c mertli ini hatırlayıp anın.

Sizi b ylesine g zel meyvelerle besleyen Rabbinizi, asla unutmayın.

G ky z nde s z lecek bir u urtmanın, dallarıma takılıp kalması gibi, bana takılıp kalmayın...”

“Biz o suyla sizin i in hurmalıklar ve  z m ba ları in a ettik. O

bağ ve bahçelerde sizin için daha nice meyveler vardır ki, onlarda sizin için pek çok faydalar bulunur; hem de onlardan yiyip duruyorsunuz.”

— Mü'minun Suresi, 19. ayet

“İnsan yediklerine baksın. Biz suyu bol bol yağdırdık. Sonra toprağı yardıkça yarıdık. Ondan taneler, üzümder, sebzeler, zeytinler, hurmalar, bol ağaçlı bahçeler, meyveler, otlaklar bitirdik...”

—Abese suresi, 24-31. ayetler

“Allah Yaratıyor” Peki Tabiat Ne Yapıyor?

TABIAT kelimesini bu kitapta ilk kez bir önceki bölümün sonlarına doğru kullandım. Oysa bu kelimeyi ne kadar da sık duyarız değil mi?

Mesela belgesellerde:

“Tabiat ananın en akil almaz i lerinden bir tanesi ku ların uçu teknikleridir!

Tabiat ana bu ku lara öyle acaip kanatlar vermi ki sormayın gitsin! Sadece kanatlar mı? Tabiat ana bu ku ların kanatlarına öyle acaip tüyler takmı ki akıl almaz...

Sadece tüyler mi? Tabiat anaaaaa...”

Mesela reklamlarda:

*“Bu zeytinyağı varya tabiatın mucizesidir! Aman bol bol yeyin!
Tabiatın bu mucizesi size çok iyi gelecek.*

*Üstelik bizimkisi ucuz ve kaliteli, öteki firmanınki hem pahalı hem
de motor yağı gibi!*

Bizden söylemesi...

Zeytinyağı tabiatın mucizesi!"

Mesela okulda, Fen Bilgisi dersinde:

"Eveet çocuklar bugün tabiat olaylarından bir tanesini, yağmurun olu umunu inceleyeceğiz. Ama ondan önce yine bir tabiat olayı olan gökgürültüsünü..

Eh malum! Önce gök gürler, sonra yağmur yağar.

Bu tabiyaaatın i lerini de akıl almıyor yauv!"

Mesela bazı bilim ve doğa ve coğrafya ve keşif ve macera dergilerinde:

"Tabiatın harikalarından bir tanesi de, zıplayan örümceklerdir. Dergimizin bu sayısında tabiatın en acaip sırlarını gösterecez sizlere!

Bu yazıları okurken bir yandan da resimlerine bakın! O resimleri oraya tabiatın harikalarını gözlerinizle de göresiniz diye koyduk. Bo una koymadık.

Tesbih böcekleri, kangurular, ornitorinkler.. Artık tabiatın yarattığı ne kadar acaibül garaip ve börtü böcek varsa hepsini...

İyi okuyun tabiatın sırlarını öğrenin!"

Mesela sık sık haberlere çıkan profesörlerin sözlerinde:

"Tabiat kanunlarının yarattığı bu olu umların, evrimsel gerçekliğini irdelediğimizdeee kar ımızaaa..."

Mesela gazete haberlerinde:

"Kıymetli büyüğümüz yaptığı konu mada unları söyledi:

Tabiatın bize sunduğu e siz nimetlerin kıymetini bilelim!

Tabiatı koruyalım, tabiatı sevelim, tabiata te ekkür edelim.

Tabiat a k1 ile yanıp tutu alım.

Baksanıza tabiat ana bizi ne kadar da çok seviyor! Anacığım benim! Beni sen yarattın!”

Vay be! Bu TABİAT'ta neymiş böyle!

Gerçekten, nedir bu tabiat!

Ana filan diyorlar. Oldukça yaşlı olmalı. Büyükanne mi desek acaba? Tabiat nine'ye ne dersin?

Bir fikrin var mı? Tabiat gerçekte nedir?

Tabiat nedir?

HERKES bilir ki, TABİAT dendiğinde, gökyüzü, denizler, ormanlar, yerkabuğu, ovalar, vadiler, dereler, tepeler, dağlar, bağlar, bahçeler...

Kuşlar, böcekler, atlar, inekler, filler, kurbağalar, balıklar...

Ağaçlar, dallar, meyveler, tohumlar, çiçekler, fidanlar...

Yağmurlar, karlar, bulutlar, şimşek ve gökgürültüleri...

Topraklar, kumlar, taşlar, yalçın kayalıklar...

Ve daha saymaya kalksak bunun gibi binlerce kitabın sayfaları arasına sığdıramayacağımız kadar çok şey akla gelir. TABİAT, bizi çepeçevre kuşatan şu kâinattır.

Ancak az önce verdiğim örneklerde, tabiattan sanki bütün bunların dışında bir varlıkmış gibi söz ediliyor.

“Tabiatın mucizesi”

“Tabiat ana”

“Tabiat kanunları”

“Tabiat yaptı”

“Tabiatın eseri”

“Tabiatın etkisi”

Bu ifadeler, sanki birinden bahsediyor. Sanki tabiat adında birisi var ve bu tabiat, tabiat ana—ya da her ne ise—harika işler yapabiliyor, kanunlar koyabiliyor.

Bir yerde bir yanlışlık var ama bakalım nerede?

* * *

Sana, “Şu resmi kim yaptı?” diye sorsam, “Falanca ressam!” diye cevap verirsin.

“Şu yazıyı kim yazdı?” dediğimde ise, “İşte şurada oturan yazar!” diyebilirsin.

Ama asla:

“Hiç kimse yapmadı! Resim kendi kendine çizildi. Yazı da kendi kendine yazıldı” diyemezsin. Çünkü ne resmin kendi kendine çizilmesi mümkündür, ne de yazının kendi kendine yazılması...

Bu sözlerimi anladığını biliyorum. Ama çok önemli olduğu için bir örnekle açıklamaya devam edeceğim.

Şimdi buraya KUŞ yazalım. Bir de kuş resmi çizelim. Sonra sorumuzu soralım:

Bu yazıyı kim yazdı? Bu resmi kim çizdi?

Cevap:

Yazar yazdı, ressam da çizdi!

Peki, az önce pencereimin kenarına konan minik kuş kimin eseri?

Eğer kuş yazısının bir yazarı, kuş resminin de bir ressamı olmalıysa, şu dışarıdaki minicik serçe kuşu da, kendi kendine oluşmuş ve uçmuş olamaz değil mi? O da birinin eseri olmalıdır.

Sen hemen cevap verme!

Bekle seninle bir dedektif oyunu oynayalım.

Ortada, daha doğrusu dışarıda bir kuş var. Ve biz o kuşun kimin eseri olduğunu araştıracağız. Önce bütün dedektifler gibi ihtimalleri sıralayalım:

1- Kendi kendine oldu.

2- Tesadüfen oluşuverdi.

3- Tabiat ana yaptı onu.

4- O kuş Allah'ın yarattığı bir canlıdır.

Aklına başka bir ihtimal geliyor mu? Sanırım bu dört ihtimalden başka bir ihtimal yok.

Öyleyse her birini tek tek inceleyelim. Bakalım, hangisi gerçek.

1- Kendi kendine oldu

Bu ihtimali hemen geçiyoruz! Sen kendi kendine olan bir şey gördün mü hiç? Defterine kendi kendine tek bir harf bile yazıldığı oldu mu?

2- Tesadüfen oluşuverdi

Bu ihtimal de, az önceki kendi kendine oldu ihtimali ile hemen hemen aynı. “Tesadüfen oluşuverdi” demek, şu masanın üzerinde bulunan boya tüpleri, fırçalar ve resim kâğıtları, öyle sakın sakın bir arada dururlarken,(Onları oraya kim koymuş? Bu soruyu hiç sormuyorum bile!) bir rüzgâr esti. Önce fırçalar etkilendi bu rüzgardan. Saçları dalgalanan fırçalar, kendilerini tesadüfen boyaların yanında buldular. Rüzgar esmeye devam ediyordu. Boya tüplerinin kapakları tesadüfen ağır ağır açılmaya başladı. Bu iş tam beş milyon yıl kadar sürdü.

Altıncı milyon yılda, fırçalar tesadüfen boyalarla karışmaya başladı. Birkaç milyon yıl da bu sürdü.

Tesadüfen her renkten iyice boyalanan fırçalar yedinci milyon yılda kendilerini tesadüfen beyaz kâğıtların üzerinde buldular. İşte o dakikadan sonra yarım milyon yıl daha geçti. Ve fırçalar kâğıdın üzerine tesadüf bu ya! Kocaman bir kuş resmi çizdiler. Şu tesadüfe bakın: Bu bir tavuskuşu!

Daha fazla uzatmaya gerek yok biliyorum ama EVRİM TEORİSİ dedikleri şey tam da böyle bir şey. Evrimcilere göre, kuşlar ve bütün öteki canlılar, milyonlarca yıl süren tesadüfler sonucu oluşuvermiş!

İnanılacak gibi değil ama insanların bir kısmı Allah'a inanmaktansa, Evrime inanmayı tercih ediyor. Ve kendi kendine tesadüfen oluştuğunu öne sürdükleri şeyler ise, kâğıda çizilmiş basit bir tavuskuşu resmi de değil. Binbir türlü göz alıcı renkleriyle, gerçek tavuskuşları, olağanüstü uçuş teknikleriyle albatroslar, kırlangıçlar, kartallar.. Ve yeryüzünü şenlendiren bütün canlılar...

Ha, tabii biz insanlar da tesadüfen oluşuverdik onlara göre! Milyarlarca yıl önce bir su birikintisi içinde oynaya kıpırdana,

bölüne çoğala büyüyen bir iki yerinde duramaz amip, ya da onun gibi bir şey, zaman içinde insan olmuş. Yersen!

3- Tabiat ana yaptı onu

Sana bu kitabın yazarının, yani benim kör ve sağır olduğumu söyleselerdi, oldukça şaşırırdın değil mi?

Peki, kör, sağır aynı zamanda da akılsız olduğumu söyleselerdi!?

Bunlar yetmezmiş gibi bitkisel hayat yaşadığımı. Hatta bu kitabı yazarken aslında ölü olduğumu söyleselerdi... Ne düşünürdün?

Elbette bunların hiçbirine inanmayacaktın. Bu iddialar sana son derece saçma gelecekti. Bizim kuşu, tabiat ananın yaptığıı iddia etmek, bundan milyon kere daha saçmadır. Çünkü kuş, gagasından tüylerine kadar olağanüstü bir canlıdır. Bu kitap gibi, sadece belli harflerin belli sıraya göre bir araya getirilmesi kadar basit bir şey değildir.

Ama tabiat, kördür, sağırdır, akılsızdır ve ölüdür. Çünkü tabiatdaki temel maddeler olan toprak, hava ve suda; görme, işitme, akıl ve hayat yoktur.

Ama bir kuşta bunların hepsi vardır. Öyleyse kuşa bunları veren tabiat değildir.

Bütün bu açıklamalara rağmen, kuşların tabiatın bir eseri olduğunu iddia edenlere soralım:

Hadi diyelim kuşları tabiat ana yaptı. Ya balıkları, istiridye kabuklarını, mercan kayalıklarını?

Tabiat!

Ya denizleri, dağları, ovaları, akarsuları?

Tabiat!

Ormanları, ağaçları, meyveleri, çiçekleri?

Tabiat!

Ceylanları, zebraaları, geyikleri, filleri..

Tabiat!

Dünyanın üzerinde yaşayan her şeyi ve herkesi?

Tabiat!

Gökyüzündeki yıldızları, gezegenleri, güneşi?

Tabiat! Tabiat! Tabiat!

Atmosferi, bulutları, yağmuru, gökkuşağını, kar tanelerini?

Ta-bi-at!

İyi de, tabiat dediğimiz şey zaten bunların hepsinden oluşuyor.

Sen TABİAT TABİAT derken, bütün bunların dışında bir varlıktan bahsediyorsan o zaman dostum, tabiat tabiat değil, ALLAH demelisin RABBİMİZ demelisin!

Sırf Allah dememek için, tabiat etti, tabiat eyledi, tabiat döndürdü, tabiat durdurdu, tabiat büyüttü, küçülttü, çekti uzattı... diyorsan, belki kendini kandırabilirsin ama bizi asla!

Şimdi sana bir ayet okuyacağım, iyi dinle:

“O, gökleri, gördüğünüz gibi, direksiz yarattı; sizi sarsmasın diye yere sağlam dağlar dikti; onda her türlü canlıyı yaydı.

Biz gökten de bir su indirdik ve orada her güzel çiftten bitkiler bitirdik.

İ te Allah'ın yarattığı budur.

Ondan ba kaları ne yarattıysa gösterin bana!

Doğrusu o zalimler apaçık bir aldanı içindeler.”

— Lokman Suresi, 10-11. Ayetler

Gördüğün gibi, o minicik kuşun ne kendi kendine olması, ne

de tesadüfen oluşması mümkün olmadığı gibi, tabiatın onu tesadüfen ve kendi kendine var etmesi de mümkün değil.

Bu aralar sık sık test sorusu çözdüğün için bilirsin, eğer dört cevap şikkından üçünün yanlış olduğundan eminsen, dördüncüsü üzerinde şüphe etmene gerek kalmaz. Neydi dördüncü ihtimal:

4- Kuş Allah'ın yarattığı bir canlıdır

Hemen işaretle!

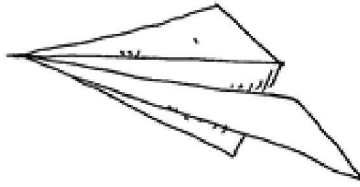
Üstlerinde kanat çırpın kuşları görmediler mi? Onları havada tutan Rahmân'dan başka kası değildir. O her şeyi hakkıyla görür.

— Mülk Suresi, 19. ayet

Tabiat bir yumurtayı uçurabilir mi?

TAM, bu kuş problemini bitirecektim ki, aklıma bu soru geldi. Sonra buna bir cevap vermeye çalıştım.

Bence bunu da okumalısın:

Sen kâğıttan uçak yapabilir misin? Sanırım yapabilirsin. Elinde kâğıttan bir uçak ile çıkıp gelsen ve o uçağı göstere göstere: “Bu uçağı ben yaptım!” desen, kimse sana:

“Hadi canım! Senin ne haddine bu uçağı yapmak! Atıyorsun besbelli! Sen kim, bu kâğıttan uçağı yapmak kim!” demez.

Peki gerçek bir uçağı göstersen ve “Bu uçağı ben yaptım!”

dersen, kimi inandırabilirsin?

Elbette hiç kimseyi. Çünkü gerçek bir uçak yapmak senin elinden gelmez. Senin bilgin, senin kuvvetin, senin gücün, gerçek bir uçak yapmaya yetmez. Şu dünya üzerindeki pek az ülke, gerçek bir uçak yapabiliyorken, senin tek başına bir uçak yaptığına kimse inanmaz.

Herkesi kendine güldürürsün. Eğer bu uçak yapma iddianı sürdürsen ve “espri yaptım canım!” diyerek işin içinden sıyrılmazsan bir süre sonra “Seni bir doktora gösterelim” derler. Haklı olarak aklını oynattığını düşünürler.

Üstelik o uçağın gerçek sahipleri de bu işe kızıp: “Şu bacak kadar çocuğa bakın hele! Uçağımıza sahip çıkmaya kalkıyor. Sen kim uçak yapmak kim!” diye söylenirler.

Sen yapsan yapsan kâğıttan bir uçak yapabilirsin. Gerçek bir uçak yapmak senin için imkânsızdır. Çünkü:

Gerçek bir uçak yapacak bilgin, kabiliyetin, paran ve de gücün yok.

En iyi ihtimalle gerçek bir uçağın ancak resmini çizebilirsin. O da,—hadi itiraf et—aslına pek benzemez.

Hiç uçak resmi çizdin mi? Oğlum benden bazen uçak resmi çizmemi ister. Ben de çizerim. Öyle kötü olur ki, ben beğenmediğim gibi, oğlum da beğenmez. “Bu ne biçim uçak böyle!” der.

Peki kim gerçek bir uçak yapabilir?

Büyük ülkeler, zengin ülkeler, teknolojisi çok gelişmiş ülkeler uçak yapabilirler. Zaten yapıyorlar. Onlar:

“Bu uçağı biz yaptık” deseler kimse “Yok canım siz nerde yapacaksınız o uçağı” demez. Çünkü:

Gerçek bir uçak yapabilecek bilgileri, kabiliyetleri, paraları,

güçleri var.

Peki gerçek bir uçak yapabilen o ülkeler gerçek bir kuş yapabilirler mi?

Mesela bir güvercin, bir albatros, bir martı, bir baykuş, filamingo, ördek, kaz, kuğu...

Ne dersin? Yapamazlar değil mi?

Hepsi bir araya gelseler, bütün bilgilerini, bütün kabiliyetlerini, bütün paralarını, bütün güçlerini birleştirseler; yine de gerçek bir kuş yapamazlar.

Hatta gerçek bir kuşun gerçek bir kanadını bile yapamazlar.

Hatta gerçek kuşun gerçek kanadına ait gerçek bir tüy bile yapamazlar.

Kendini rüzgârın akışına salıvermiş, bir tanecik martı yapamazlar.

Gökyüzünün masmaviliğinde kanat çırpı çırpı, şarkı söyleye söyleye, istediği yere konabilecek, istediği yerden kalkabilecek minicik bir serçe asla yapamazlar. Böyle bir uçak da yapamazlar. Çünkü en son teknoloji harikası uçaklar, asla kuşlar kadar mükemmel uçamıyorlar.

En basitinden, ne istedikleri yere konabiliyorlar ne de istedikleri yerden kalkıp uçabiliyorlar. Uçarken çok gürültü çıkarmalarını, havayı kirletmelerini, tonlarca yakıt harcamalarını ve arada bir düşmelerini hiç saymıyorum bile...

Uçma konusunda hiç kimse kuşların eline—kanadına mı demeliydim—su dökemiyor anlayacağın...

Uçak yapanlar, kuş yapamıyorlar. Uçak yapanlar kuş yapamıyorlarsa, görmeyen, işitmeyen, akli ve hayatı bile olmayan tabiat ve tesadüfler, kuş yapabilir mi?

Tabiat, yumurtanın içinden, göklerde kanat çırpacak bir

kuş çıkarabilir mi?

Bir yumurtanın içinden, ihtişamlı kanatlarıyla bir kartal çıkarabilir mi tesadüfler?

Bir yumurtanın içinden, yeryüzünün en güzel şarkılarını söyleyen bir kanarya kendi kendine oluşup çıkabilir mi?

Bir yumurtanın içinden, yeryüzünün en güzel renkleriyle boyalı kuyruğu ile bir tavuskuşu çıkarabilir mi tabiat ana dedikleri şey?

Bir yumurtanın içinden, ördek, bir başka yumurtanın içinden tavuk, bir başka yumurtanın içinden leylek kendi kendine çıkar mı?

Yumurtanın karanlık derinliklerinde, ördeğin gagası, leyleğin gagasından tesadüfen bambaşka oluşabilir mi?

Kartalın pençeleri ile, ördeğin perdeli ayakları hiç mi birbirine karışmaz. Onların birbirine karışmamasını kim sağlar, tabiat mı?

Böyle şeylere ancak, sihirbazların gerçekten de şapkalarından tavşan çıkarttıklarına inanacak kadar aptal olanlar inanabilir.

Bir sihirbaz, bir şapkanın içinden gerçekten bir tavşanı ne kadar çıkarabiliyorsa, bir yumurtanın içinde bir civciv ancak o kadar tesadüfen, kendi kendine çıkabilir. Hadi böyle şeylere inananlara bir şans verelim.

Eğer günün birinde, bir uçak kendi kendine, tesadüfler sonucu, eskimiş makine parçalarının atıldığı bir hurdalığın içinde oluşuverirse; o zaman bütün bu söylediklerimizi tekrar düşünelim!

Ancak, o uçağın canlı olduğunu, kendi kendine uçup, kendi kendine konduğunu, uçarken de şarkılar söylediğini, bir

yuvası ve yuvasında, içinden minik minik uçakların çıkacağı onlarca yumurta bulunduğunu da görmeliyiz!

Yok canım! Bu gerçekten onlara haksızlık olur!

Bir güvercin beyninden yüzbinlerce kat daha basit olan bir uçağın kokpiti kendiliğinden oluşuversin yeter! Bu da mı fazla!

Öyleyse, her sene binlerce kilometre uçabilen kırlangıçların kalplerinden çok daha sıradan ve hantal olan bir uçak motoru oluşuversin kendi kendine, tesadüfen... Bu da mı fazla geldi!

Öyleyse, bir kuş kanadı ile kıyaslandığında tam bir felaket olan uçak kanatlarından bir tanesi oluşuversin. Tabiatın kanunlarıyla dönüşüp, tesadüfen ortaya çıkıversin.

Biz de: “Eh bu olduğuna göre, kuşlar da olur her halde!” diyelim.

Diyemiyorlar ve gösteremiyorlarsa, sussunlar ve minicik bir bülbülün, her sabah güneşi selamlarken söylediği şarkıyı dinlediğimiz sırada, bizi asla rahatsız etmesinler. Çünkü:

“.....bütün bunlarda iman eden bir topluluk için ayetler vardır.” — En’am Suresi 99. ayet

